

10^e JAARGANG N° 8 — 9 MEI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

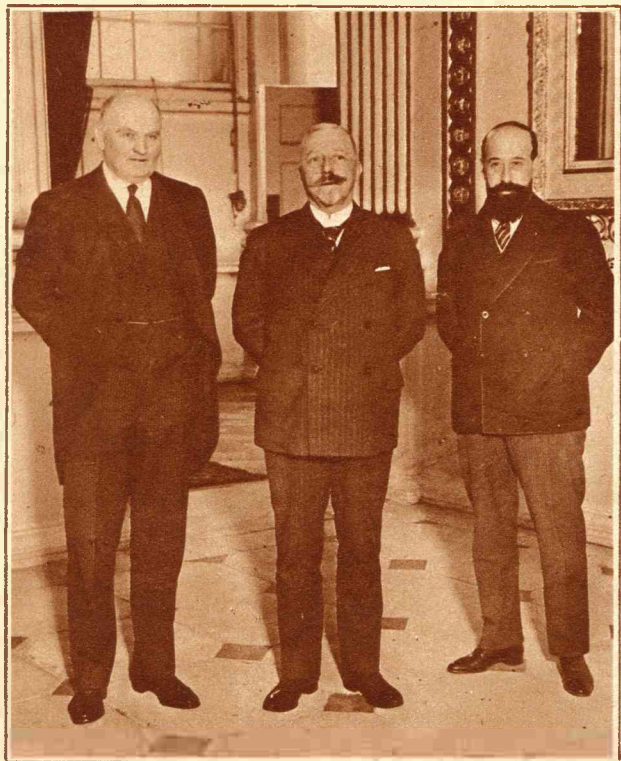
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

NOORD-HOLLANDS BLOESEM

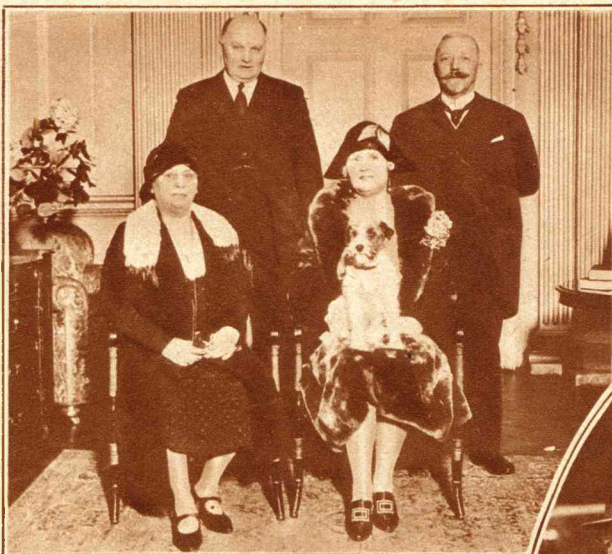
AMSTERDAMSCH NIEUWS

De Burgemeester van Amsterdam beantwoordde het bezoek, dat de Lord Mayor van Londen onlangs aan de Nederlandsche hoofdstad bracht. Een drietal foto's van het verblijf van den heer W. de Vlugt te Londen: hierboven de Lord Mayor van Londen, Sir William Waterlow, burgemeester de Vlugt en de heer Hijmans, schoonzoon van den burgemeester, in de amtswoning van den Engelschen magistraat.

Het Brandweermannenkor „Oefening na Arbeid" bestond twaalf en een half jaar en recepieerde in het gebouw van de A.M.V.J. Wethouder Ed. Polak komt zijn gelukwenschen aanbieden.

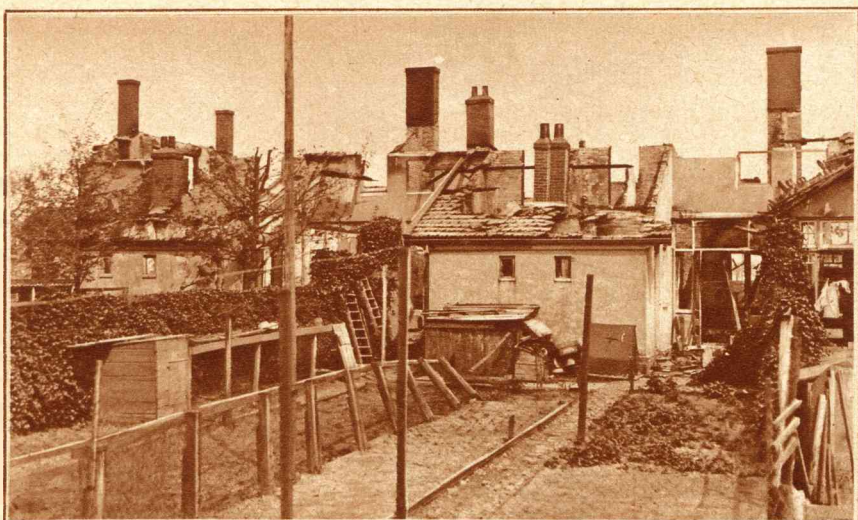
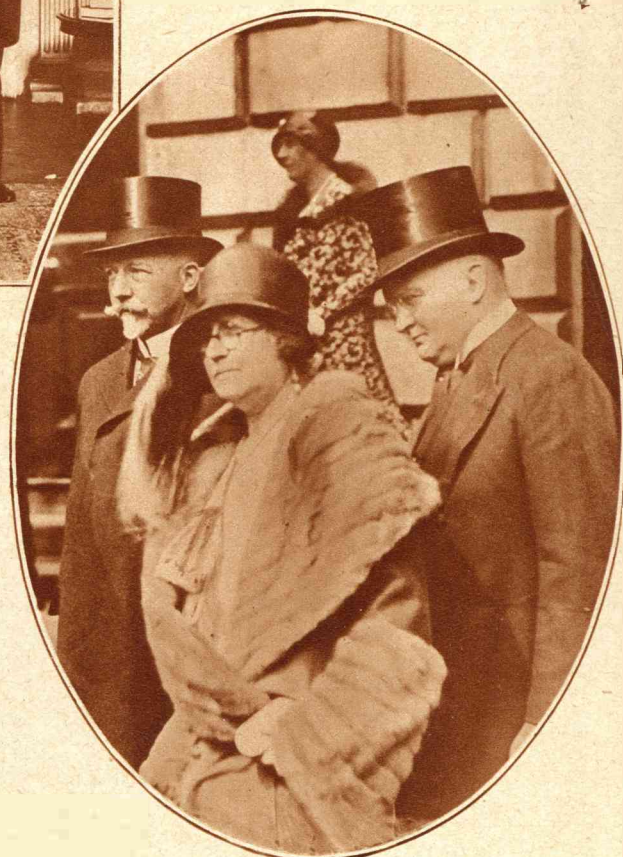

In gezelschap van den Lord Mayor en diens vrouw verlaat burgemeester de Vlugt het gebouw v. d. Royal Academy.

De beide burgemeesters en hunne echtgenooten.

Op het voormalige terrein van O.V.L.E. aan de groentemarkt achter de Marnixstraat is het Veilingsgebouw van de Coöp. Veilingsvereniging „Hilversum en Omstreken" in gebruik genomen.

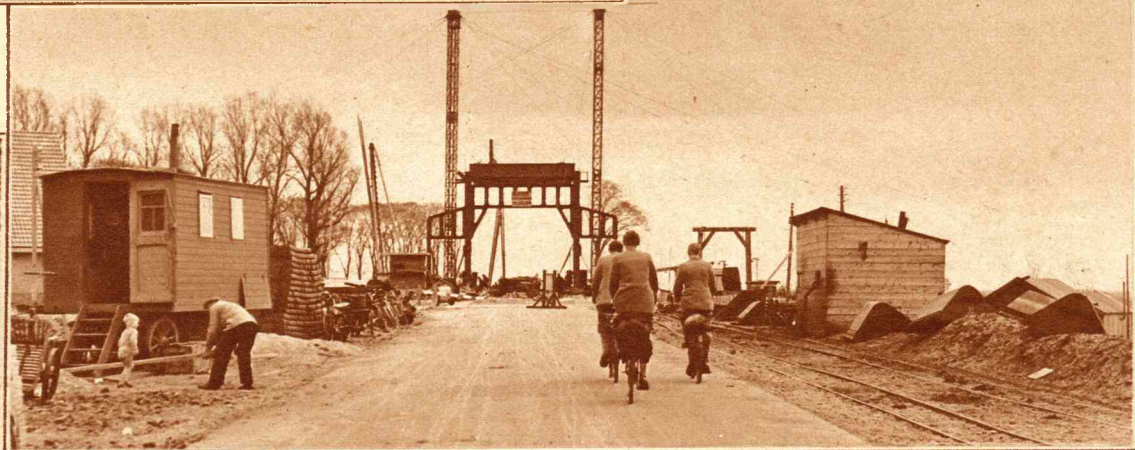

Een hevige brand legde een achttal huizen te Sloten in de asch. Twee kiekken, die een beeld geven van de totale verwoesting.

De nieuwe verkeersweg om Muiden is voor het verkeer geopend. Een belangrijke verbetering. De weg richting Amsterdam.

De weg, richting Muiden. Op den achtergrond de nieuwe brug over de Vecht.

Overzicht van het nieuwe Veilingsgebouw, waarin een tentoonstelling van Handel en Industrie wordt gehouden.

De opening van het nieuwe Veilingsgebouw „Kennemerland”, het koperen jubileum van de Bloemenveiling „Het Centrum” en het eerste lustrum van de Breestraatvereniging zijn voor Beverwijk aanleiding een feestweek te organiseeren. De Breestraat viert feest.

Een der stands.

De heer F. Eringa, inspecteur van het Lager Onderwijs in de Inspectie Hilversum, nam in gebouw Casino aldaar als zoodanig afscheid.

Een mooie overzichtsfoto, genomen tijdens de gymnastische oefeningen.

DE VIERING VAN HET 1 MEI-FEEST

In tegenstelling met vorige jaren droeg diemaal de 1 Mei-viering van de S.D.A.P. te Amsterdam niet het karakter van een straatdemonstratie, doch meer van een arbeidersfeest. In het Stadion, dat door duizenden werd bezocht, werden spelen gehouden en voorstellingen gegeven, waaraan wij hierbij eenige foto's brengen.

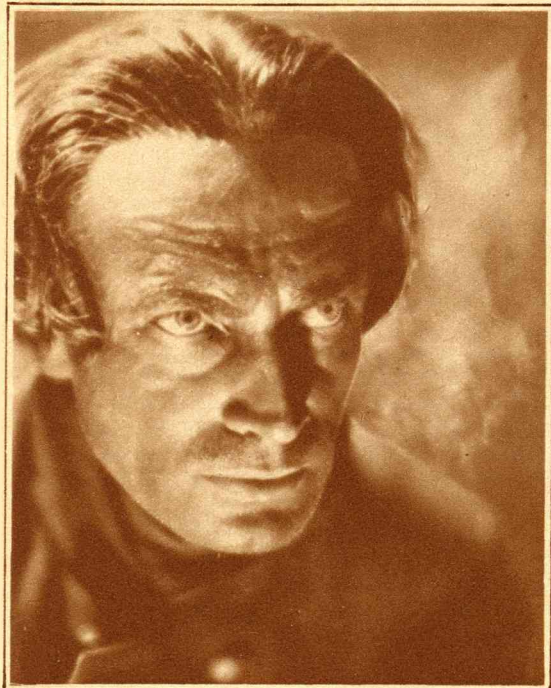
Het binnentrekken van de leden van den Arbeiderssportbond

De jeugdbond „De Roode Valken” zingt!

De A. J. C. gaat haar „Meiboom” planten.

Een parodie op de dagbladen.

Conrad Veidt, als kapitein Burke in de hoofdrol.

Een suggestieve scène uit de film. Geheel rechts, Kapitein Burke

DE LAATSTE COMPAGNIE

De laatste Compagnie is een film, welke zich afspeelt in een vorig tijdperk en wel, toen de Pruisische troepen met die van Napoleon slaags waren. Een der Pruisische aftochten moest door een compagnie soldaten, welke daartoe een uit strategisch oogpunt onoverwinnelijk punt moest bezetten, gedekt worden. Dat punt is een molen en de kapitein krijgt opdracht daar met zijn tot dertien man geslonken compagnie te blijven, totdat de laatste man van het leger de brug gepasseerd is; eerst dan mag men de brug in de lucht laten vliegen. De molenaarsdochter heeft echter liefde voor den kapitein opgevat en is teruggekomen, om de dertien mannen te verzorgen. Als alles goed verlopen is en de troepen in goede orde teruggetrokken zijn, dringen de Fransen tenslotte in den molen door en vinden daar dertien lijken alsmede het lijk van een jong meisje, dat ook omgekomen is. Wanneer deze kleine liefdeshistorie er niet was, ware de film misschien te somber geweest, de grootsche opzet en het feit, dat deze film een geluidsfilm

Karin Evans als de molenaarsdochter.

is, maken haar indrukwekkender, dan met andere oorlogsfilms het geval was. Vermeldenswaard is nog, dat de Ufa de geheele film op haar eigen terreinen in Neubabelsberg heeft opgenomen.

Conrad Veidt en Karin Evans in een droevige scène.

Waar is mijn Vader?

Een koele luchtstroom kwam van een open raam op mij af. Er was geen lawaai, geen rook, geen zure lucht van verschaald bier. Een tafel, midden in de kleine kamer, lag vol papieren. Op een hoek stond een blad met de resten van een middagmaal; een kussen en een paar dekens op een divan tegen een der wanden bewezen, dat het vertrek ook als slaapkamer was gebruikt.

Maar geen van deze dingen trokken mijn eerste aandacht. Aan de tafel, voorovergebogen met het hoofd op de armen, zat een man. Ik kuchte, en toen ik geen antwoord kreeg, stapte ik de kamer binnen.

„Neemt u me niet kwalijk,” zei ik. „Weet u ook, of...”

Toen drong de waarheid tot mij door, en ik werd koud van schrik. Er vloeide een streep over de papieren op de tafel, langzaam voort traag, zooals bloed vloeit, als 't hart het niet meer voortdrijft. Ik trad haastig vooruit en tilde het zware, waggelende grijze hoofd wat op. Het was Allan Fleming; een kogel had hem getroffen in het voorhoofd.

NEGENDE HOOFDSTUK

MAAR EEN OOG DICHT

Mijn eerste aandrift was, het huis uit te rennen; mijn tweede, op Hunter te wachten. Dien troep half dronken mannen op deze kamer los te laten, dat leek me ontwijding. Er was hier geen spoor van de majesteit of de wapenrusting der doods, maar juist de banaliteit der omgeving deed mij besluiten, te waken voor de nieuwe waardigheid van die figuur. Ik was natuurlijk geschrokken; toch had ik de heerschappij over mijn gedachten niet verloren. Ik werd mij bewust van een duidelijk gevoel van teleurstelling. Door Fleming hadden wij de oplossing trachten te vinden van de geheimzinnige gebeurtenissen te Bellwood, — nu was hij niet meer in staat ééne kwestie te helpen oplossen. Ik deed de deur dicht en overdacht, wat ik verder doen moest. Ongetwijfeld lag het voor de hand, eerst een dokter te roepen, maar ik had genoeg van den dood gezien, om te weten, dat er voor dezen man geen hulp meer was.

Eerst nu viel het mij op, dat er geen enkel wapen te zien was. Al hetgeen er aan dezen avond vooraf was gegaan, het besef van de wellicht onhoudbare positie, waarin Fleming zich bevond, had mij als vanzelf aan zelfmoord doen denken. Maar nu er geen revolver op de tafel of op den vloer lag, kon ik die gedachte niet zonder meer volhouden. Ik besloot dadelijk den jongen dokter te roepen, die in de kamer aan den overkant zat, en opgewonden trok ik de deur open.... en zag Harry Wardrop voor mij, en achter hem Hunter.

Ik herinner mij niet, dat er iemand iets zei. Hunter sprong mij voorbij, de kamer in, en zag met één oogopslag alles, waar ik drie minuten voor had moeten kijken. Toen ook Wardrop binnenkwam, sloot Hunter de deur achter hem, en met drieën stonden wij naar de over de tafel gebogen figuur te staren.

Ik lette op Wardrop; nooit heb ik een zoo plotseling gebroken gestalte gezien. Hij viel letterlijk neer op een stoel, zocht zijn zakdoek en veegde langs zijn trillende lippen; alle schijn van kleur week uit zijn gelaat, en hij was slap, ontzenuwd.

„Heb je het schot gehoord?” vroeg Hunter mij. „Het kan maar een paar minuten geleden zijn.”

„Ik weet 't niet,” zei ik verbijsterd, „ik hoorde een heele serie knallen, maar ik dacht, dat 't een auto was, op straat.”

Terwijl ik antwoordde, doorzocht Hunter de kamer, keek onder de tafel, lichtte de dekens op. Buiten draaide er iemand aan den deurknop, en schudde er even aan, toen hij merkte, dat de deur gesloten was.

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„Fleming!” riep hij met gesmoorde stem. „Fleming!”

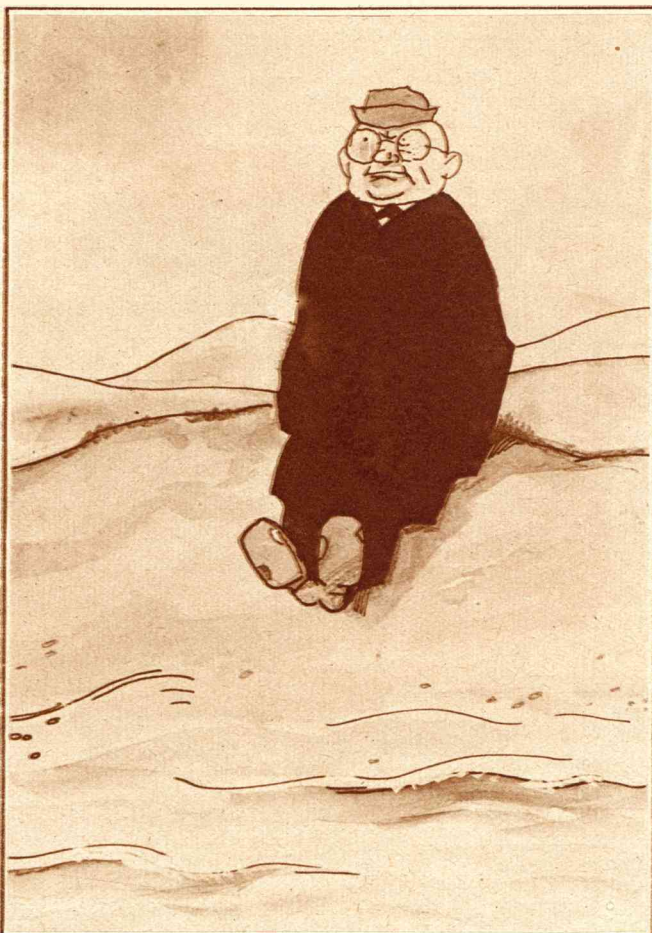
Hunter gaf ons 'n teeken en wij hielden ons stil, en zwaar verwijderden zich de voetstappen door de gang. De detective spreidde netjes de dekens over den divan uit en gezamenlijk droegen we het lijk daarheen. Wardrop kon zich nauwelijks op de been houden.

„Nu,” zei Hunter rustig, „voordat ik dokter Gray binnenroep — wat weet u hiervan, meneer Wardrop?”

Wardrop keek hem versuft aan.

„Hij was er vanmorgen, toen ik wegging, erg aan toe,” sprak hij eindelijk heesch. „Het heeft

Professor Priem Pruttelt:

„Ik voel me slechts maarlijk groot,
als ik met de zee alleen ben.”

nu geen doel meer iets te verzwijgen, God weet, dat ik gedaan heb al wat ik kon, Maar hij heeft al jaren lang cocaine gebruikt, en vandaag had hij niets meer. Toen ik hier kwam, zoowat een half uur geleden, leek hij wel krankzinnig, en dacht ik, dat hij een ongeluk aan zichzelf zou begaan. Ik heb hem zijn revolver afgenomen, en zoodra ik hem alleen dorst te laten, ben ik gaan probeeren, of ik een dokter kon vinden.”

„Om cocaine te vragen?”

„Ja.”

„En niet.... omdat hij al gewond was en u vreesde, dat het dodelijk zou zijn?”

Wardrop huiverde. Dan dwong hij zichzelf tot kalmte en zijn toon werd natuurlijker.

„Wat helpt 't om te liegen?” zei hij neerslachtig. „Als ik de waarheid zeg, zult u me echter ook niet gelooven, maar.... hij was al dood, toen ik hier kwam. Ik hoorde een geluid als het slaan van een deur, toen ik de trap op ging, maar er was beneden een verschrikkelijk rumoer, dus ik kon 't niet goed onderscheiden. Toen ik binnenkwam,

viel hij juist voorover, en....” Hij aarzelde.

„Zijn revolver?” vroeg Hunter met een loerenden blik.

„In zijn hand. Hij was al dood.”

„Waar is de revolver?”

„Die zal ik aan den coroner geven.”

„Die zult u aan mij geven,” zei Hunter fel. En na een aarzeling bracht Wardrop het wapen te voorschijn uit zijn achterzak. Het was een gewone achtendertiger. Hunter keek er in. Twee kamers waren leeg.

„En u wachtte — wel een minuut of tien — zonder om hulp te roepen, en toen ging u nog naar buiten om een dokter te halen! Wat hebt u gedaan in die tien minuten?”

Wardrop knee de lippen samen en antwoordde niet.

„Als meneer Fleming de hand aan zichzelf geslagen had,” ging Hunter onbarmhartig voort, „zouden er sporen van het kruid rondom de wond te zien zijn. Bovendien was hij bezig een brief te schrijven. Het moet wel een heel plotselinge opwelling geweest zijn, die.... kijk, hij had nog pas een paar woorden geschreven....”

Ik keek naar het papier op de tafel. De brief droeg geen opschrift. Hij begon ineens:

„Ik zal hier weg moeten. De getallen hebben mij gevolgd. Vanavond....”

Dat was alles.

„Er is hier geen kwestie van zelfmoord,” zei Hunter ernstig. „Het is moord, en ik zou u aanraden, meneer Wardrop, op uw woorden te passen. Wilt u vragen, of dokter Gray hier wil komen, meneer Knox?”

Ik ging de gang door, naar de kamer, waar 't meeste rumoer was. Gelukkig was dokter Gray niet aan 't spelen. Hij stond aan een tafeltje in den hoek een blikje kaviaar open te maken en kwam op mijn wenk naar buiten. Hij vroeg niets, en ik liet hem onvoorbereid de sterfkamer binnengaan. De aanblik van den dood liet hem klaarblijkelijk onbewogen, maar de identiteit van den doode sloeg hem met verbazing.

„Fleming!” zei hij verschrikt, toen hij op het lichaam neerzag. „Fleming.... waarachtig.... zelfmoord!”

Hunter stond met een knorrig gezicht haar nem te kijken.

„Hoelang is hij dood?” vroeg hij.

De dokter bezag de schotwonde in het voorhoofd, en keek toen veelbeteekenend naar de groep rondom den divan.

„Nog geen uur, waarschijnlijk nog geen half uur,” zei hij. „'t Is vreemd dat we niets gehoord hebben, hier vlak over in de gang.”

Hunter haalde een schoonen zakdoek uit zijn zak en legde dien over het doode gezicht. Het was een opluchting voor ieder van ons. De dokter, die naast den divan knielde, kwam overeind en keek Hunter vragend aan.

„Hoe krijgen we hem hier vandaan,” zei hij. „Er zal een hoop drukte over gemaakt worden — je weet hoe het gegaan is met dat geval van Butler.”

„Die is op de houtwerf dood gevonden,” zei Hunter droogjes. „Maar laten we afspreken, dokter, dat dit lijk hier blijft, en ik stoor me er geen zier aan, al wil het heele stadsbestuur het weg hebben. U moet niet vergeten, dat we hier met een moord te doen hebben.”

De dokter keek vreemd op.

„Moord!” herhaalde hij, „waarom.... wie....”

Maar Hunter had nog voor vele dingen te zorgen. Hij toonde niet veel respect voor des dokters verbazing.

„Probeert u of u het huis leeg kunt krijgen, dokter,” zei hij. „Vertel ze maar dat hij dood is, 't zal toch gauw genoeg uitlekken.”

Toen de dokter de kamer uit was, ging Hunter naar het open raam, waardoor een nieuwe regenbui naar binnen joeg, en deed het dicht. Dat raam bracht mij op een idee, en ik ging erheen en trachtte

door de natte ruiten te kijken. Er was daarbuiten geen afdak of lager gebouw, maar niet meer dan enkele meters van ons vandaan waren de leelijke muren en de gebroken ruiten van het pakhuis.

„Kijk eens Hunter,” zei ik. „Waarom kan hij niet uit het pakhuis doodgeschoten zijn?”

„Dat kon hij wel, maar hij is 't niet,” beweerde Hunter, met een blik naar de gebogen figuur van Wardrop. „Meneer Wardrop, ik zal een boodschap naar den coroner sturen en dan verzoek ik u met mij naar het bureau te gaan, en den chef te vertellen wat u weet. Knox, wil je den coroner even opbellen?”

In ongeloofelijk korten tijd was 't clubgebouw leeg, en nog vóór middernacht kwam de coroner en ging de trap op naar de kamer. Ik voor mij, ik had ontbeten, geluncht en gedineerd met gruwelen, en ik bleef in de verlaten kamer beneden zitten en overpeinsde, hoe ik het nieuws aan Margaret moest mededeelen.

Om half één kwamen de coroner, Hunter en Wardrop beneden; ze lieten een detective boven achter, die 't lijk moest bewaken tot den volgenden morgen; dan kon het naar huis worden gebracht. De coroner had een rijtuig wachten, en hij nam ons aanstonds mee naar Hunter's chef. Die was opgebleven, en als een lijkstoet kwamen we zijn spreekkamer binnen.

Wardrop vertelde zijn verhaal, maar erg overtuigend klonk dat niet. De chef, een lange man die heel weinig sprak, en achterovergeleund zat met zijn oogen half dicht, luisterde maar, slechts nu en dan 'n vraag stellend. De coroner, die voortdurend zat te gapen, ging weg, toen Wardrop nog pas de helft verteld had, alsof naar zijn meening de schuldige al zoo goed als gehangen was.

„Ik ben — ik was de privé-secretaris van meneer Fleming,” zoo begon Wardrop. „Ik kreeg die positie door een relatie van zijn vrouw's kant. Ik heb drie jaar die positie bekleed. Daarvóór studeerde ik in de rechten. Voor eenigen tijd ontdekte ik, dat meneer Fleming het een of ander bedwelmend middel gebruikte. Tot voor een week wist ik niet welk. Den negenden Mei ontbood mijnheer Fleming mij. Ik was toen te Plattsburg, en hij was thuis. Hij was in een verschrikkelijken toestand, hij kon in 't geheel niet slapen, en hij zei dat hij achtervolgd werd door iemand, die 'm dooden wou. Op 't laatst vroeg hij mij, wat cocaïne voor hem te halen, en toen hij dat gebruikt had, was hij weer in zijn gewone doen. Ik dacht, dat hij zich die vervolging maar verbeeld had. Hij had een man, die Carter heette, voor bewaking in huis, en die ging door voor butler.

Er waren moeilijkheden in de partij, ik weet niet precies van welken aard. Meneer Schwartz kwam hier meneer Fleming spreken, en het schijnt dat er geld noodig was. Meneer Fleming moest het direct hebben. Hij gaf me een paar effecten om te verkoopen. Ik ging er mee naar Plattsburg. Dat was den tienden....”

„Was dat de dag, dat mijnheer Fleming verdween?” vroeg de chef.

„Ja. Hij ging naar „De Witte Kat” en bleef daar. Niemand wist, dat hij daar was, behalve de huisbewaarder en nog één man. Op den avond van den eenentwintigsten kwam ik terug, met de opbrengst van de verkochte stukken. Ik had het geld in een pakje in een kleine Russisch-leeren reistasch, die ik geen oogenblik uit mijn handen gaf. Meneer Knox hier veronderstelde, dat ik hem had neergezet en dat hij voor een anderen verruild was, maar ik heb hem voortdurend in handen gehad tot het oogenblik, dat ik hem neerzette in het portiek van het huis te Bellwood, terwijl ik probeerde binnen te komen. Ik woon in Bellwood, bij de dames Maitland, zusters van wijlen mevrouw Fleming. Ik kan niet verklaren hoe 't gebeurd is, maar terwijl ik probeerde in het huis te komen, werd de tasch leeggehaald. Meneer Knox kan dit bevestigen: hij vond hem zelf, leeg.”

Ik bevestigde dit met een enkel woord. De chef begon belangstelling te toonen.

„Wat zat er in de tasch?” vroeg hij.

Wardrop dacht na.

„Een pyama,” zei hij, „twee toiletborstels en een kleerenborstel, twee of drie overhemden, zoowat een half dozijn boorden en een stel ondergoed.”

„En dat was allemaal weg, en het geld ook?”

„Er was niets meer in den tasch dan mijn spoorboekje.”

De chef en Hunter keken elkaar aan. Toen.... „Gaat u door alstublieft,” zei de detective vriendelijk.

Ik denk, dat Wardrop begreep, hoe weinig kans hij had, dat iemand dit deel van zijn verhaal gelooven zou. Hij kneep zijn lippen dicht en hief het hoofd op, alsof hij van plan was, geen woord meer te zeggen.

„Ga door,” drong ik aan. Als hij zichzelf rechtvaardigen kon, moest hij het doen. Ik kon niet teruggaan naar Margery Fleming en haar zeggen, dat haar vader vermoord was en dat haar verloofde van die misdaad verdacht werd.

„De tasch was leeg,” herhaalde hij. „Ik was nog geen vijf minuten bezig geweest aan de luiken, en in dien tijd is de tasch leeggeroofd. Meneer Knox hier vond hem tusschen de bloemen onder de veranda, leeg.”

De chef keek mij met nieuwe belangstelling aan. „Woont u ook in Bellwood, meneer Knox?”

Voetbalwedstrijd

Eens per week en vol verwachting
Lapen we ons aan de sport,
Stil van zenuwachtig vreezen,
Of met een lawaai-record!
Op ontelb're voetbalvelden
Daast het bruine monster rond,
En we weten 't te vertellen:
Sport maakt krachtig en gezond!

Twee en twintig jonge mannen
Zwoegen onverdroten voort,
Door verwarde, wilde kreten
Onophoudlijk aangespoord!
Langs de lijnen staan de drommen,
Overwinnen is 't parool,
En ze lachen of ze huilen
Bij een vóór- of tegengoal!

Met nerveuze aangezichten
Ziet men vaak elkander aan,
Handen wringen, harten bonzen,
Was de wedstrijd maar gedaan!
Kijk, als 't knijpt, niet te nauwkeurig,
Geef 'em forscher van katoen,
Anders kelderen je kansen,
En je wordt nooit kampioen!

Welk een spanning, weken, maanden,
Lukt het niet? Of zal het gaan!
Om het plaatsje op de ranglijst,
Ongeslagen bovenaan!
Welk een opgezmoekte vreugde,
Als men zich de sterkste weet,
Maar wanneer men wordt geslagen,
Welk een knauwend voetbal-leed!

Beste voetbal-overdrijvers,
Die vaak te eenzijdig leeft,
Alsof heel je jonge leven
Enkel naar een doelpunt streeft,
Zorg voor sterkende ontspanning
In het dienen van je sport,
Opdat voetbal voetbal blijve,
En geen sport-neurose word!

KROES

„Neen, ik ben de advocaat van miss Letitia Maitland, en ik was er dien éenen nacht als gast. Ik vond den tasch, zooals meneer Wardrop verklaarde, leeg.”

De chef wendde zich weer tot Wardrop.

„Hoeveel geld was er in, toen u hem.... neerzette?”

„Honderdduizend dollar. Ik dorst het niet aan meneer Fleming te gaan vertellen, maar ik moest wel. We hadden een heele scène, vanmorgen. Ik geloof, dat hij dacht, wat voor de hand lag — dat ik het gestolen had.”

„Hij werd handtastelijk, denk ik, en sloeg u tegen den grond?” vroeg Hunter zoetsappig.

Wardrop bloosde.

„Hij was buiten zichzelf; en, enfin, het was heel erg voor hem. En hij had geen cocaïne meer.

Toen ik wegging, was hij razend, en toen ik thuis kwam, hoorde ik, dat miss Jane verdwenen was, ontvoerd, op denzelfden tijd, dat mijn tasch was leeggestolen! Ik begin mij af te vragen, of ik wel goed bij mijn verstand ben.”

„En toen — vanavond?” drong de chef.

„Vanavond voelde ik, dat er iemand op meneer Fleming letten moest; ik was bang, dat hij een ongeluk zou begaan. Het was niet makkelijk, weg te komen, terwijl miss Jane vermist werd. Maar, toen ik in „De Witte Kat” kwam, vond ik hem dood. Hij zat met zijn rug naar de deur, en zijn hoofd op de tafel.”

„Had hij de revolver in de hand?”

„Ja.”

„Weet u dat zeker?” vroeg Hunter. „Ik dacht dat u meneer Fleming vanmorgen zijn revolver afnam, toen hij er u mee dreigde?”

Wardrop's gezicht trok zenuwachtig.

„Dan bent u verkeerd ingelicht,” zei hij, maar de toon, waarop hij sprak, maakte weinig indruk. Die was weifelend, onzeker. Uit de gelaatsuitdrukking van Hunter begreep ik, dat hij er maar naar geraden had, en dat het resultaat hem meeviel.

„Hoeveel menschen wisten, dat meneer Fleming zich verborgen hield in „De Witte Kat?” vroeg de chef.

„Maar heel enkelen, buiten mezelf alleen de man, die 's-morgens het clubhuis schoonmaakt, en Clarkson, de kassier van de Leenbank, die hem daar één keer moest komen spreken.”

De chef liet het erbij.

„En, meneer Knox, wat kunt u mededeelen?”

„Ik deed de deur van meneer Fleming's kamer open, misschien een paar minuten nadat meneer Wardrop wegging,” zei ik. „Hij was dood, en lag met zijn hoofd op de uitgespreide armen over de tafel. Hij had een schot in het voorhoofd.”

„Hoorde u geen schot, toen u in de gang was?”

„Er was veel lawaai. Ik hoorde een of twee scherpe geluiden, zooals de knallen van een motorrijwiel of een auto.”

„Dichtbij, dacht u?”

„Niet zoo erg; ik dacht, inzoover ik dan dacht, dat het op straat was.”

„Van die automobiel is juist,” zei Hunter droogjes. „De burgemeester stuurde zijn auto weg, toen ik meneer Wardrop achterna ging. De geluiden, die u hoorde, waren geen schoten.”

„Het is toch vreemd,” meende de chef, „dat er een revolver kon worden afgeschoten in de bovenkamer van een gewoon woonhuis, terwijl dat huis vol menschen was, en dat niemand het hoorde. Waren er sporen van kruit op het lijk?”

„Niets,” zei Hunter.

De chef stond op.

„Ik dank u zeer, heeren,” sprak hij rustig. „Meer is er niet voor 't oogenblik. Hunter, ik wou je nog een paar minuten hebben.”

Ik geloof, dat Wardrop zich verbaasde, dat hij in vrijheid gaan kon. Hij had niet anders verwacht, dan een onmiddellijke aanklacht wegens moord. Terwijl wij naar den hoek liepen, om uit te zien naar een rijtuig of auto, wat er zich het eerst voerde, keek hij om.

„Ik dacht 't wel,” zei hij bitter. Een man slenterde achter ons door de straat. De politie sliep niet, zij had enkel één oog dicht gedaan.

De laatste trein was weg. We namen de electrischen nachttrein naar Wynton, en legden de drie kilometers naar Bellwood te voet af. We waren geen van beiden spraakzaam, en waarschijnlijk dacht hij, evenals ik, aan Margery en aan 't nieuws, dat zij te hooren moest krijgen.

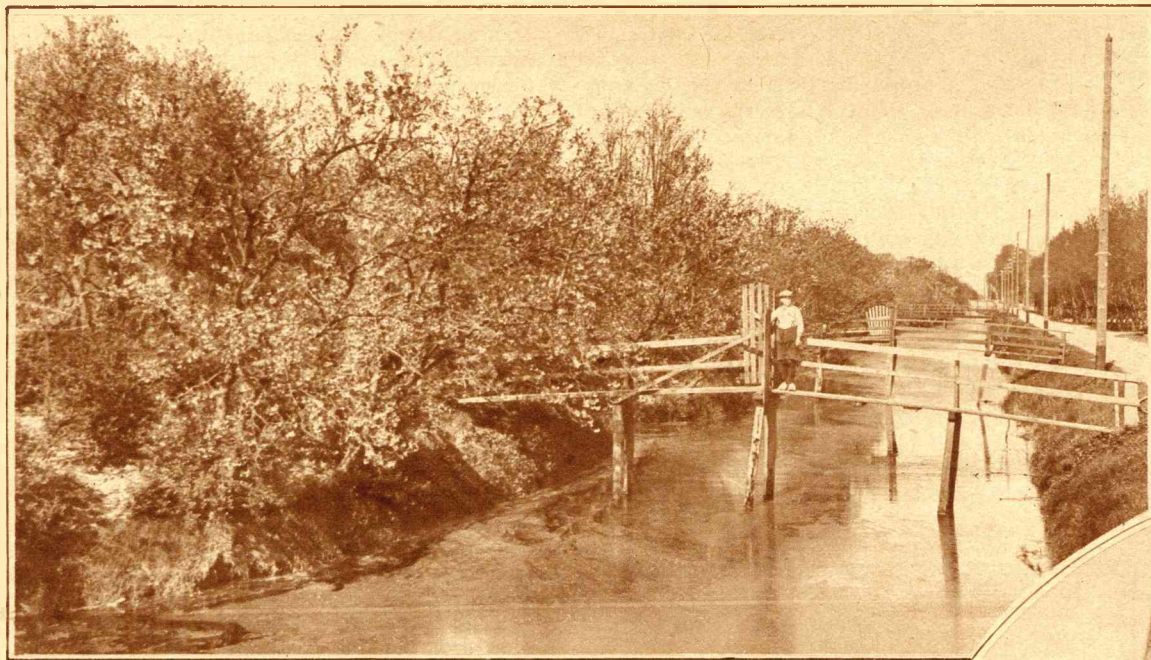
Het had geregend, en de wegen waren slecht. Eéns keerde Wardrop zich om, en we hoorden een heel eind achter ons den detective voortwaden.

„Ik hoop dat hij zich amuseert,” zei hij. „Ik heb expres dezen weg genomen, om hem tot aan zijn nek door de modder te laten baggeren.”

„'n Mooie streek!” riep ik uit. „Ik mag me wel met een mes laten afkrabben, voor ik mijn kleeren uit kan krijgen.”

We knapten van het lachen allebei wat op; het gaf een zekere zenuw-reactie. De detective was nog een eind achter, maar na een poosje bleef Wardrop staan, terwijl ik verder ploeterde. Gezamenlijk haalden ze mij in, en toen zwoegden we met z'n drieën door, over onverschillige zaken pratend.

(Wordt voortgezet)

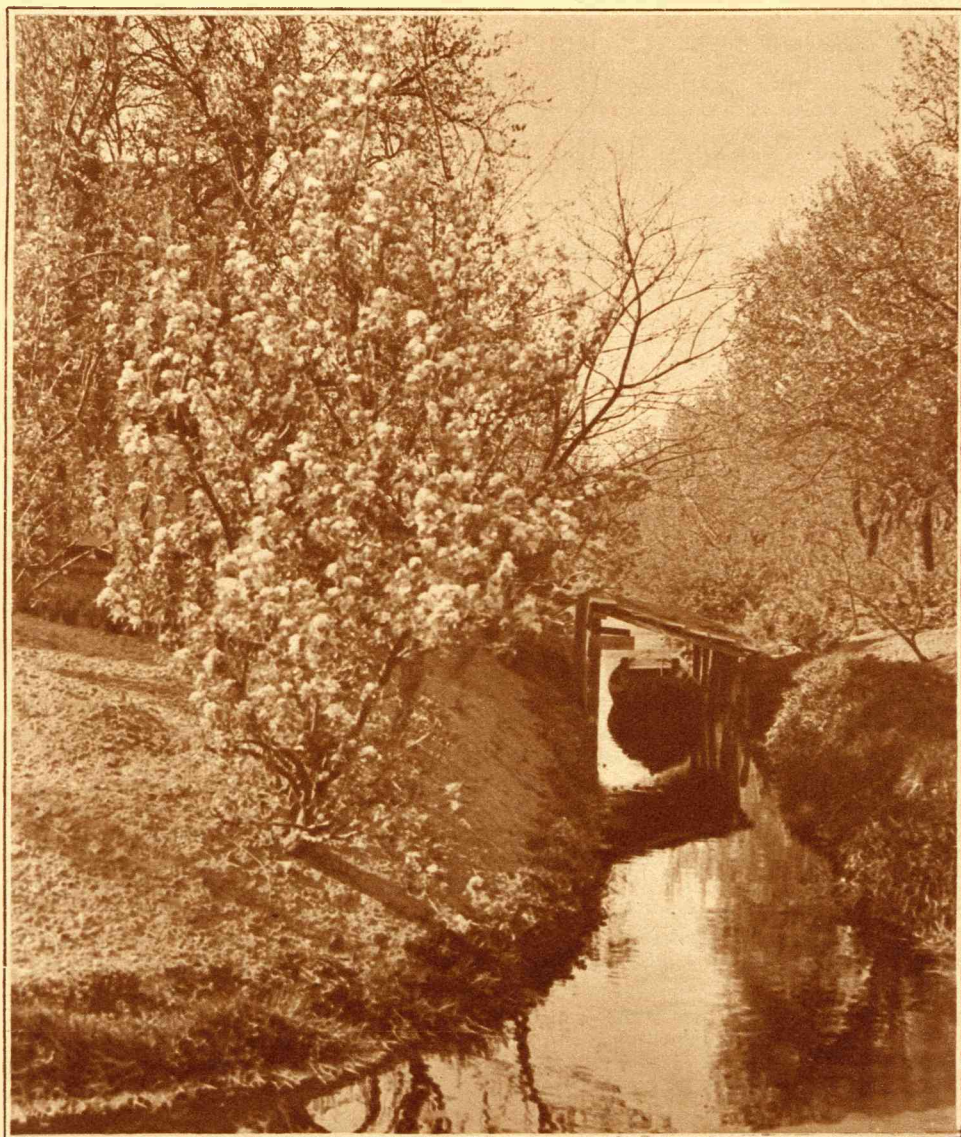

Bloeiende vruchtboomen langs de overbrugde vaart.

EFFIES KAIKE IN DE BANGERT BAI HOORN

Niet naar de bloeiende Betuwe, noch naar de bloeiende dreven van de Beemster, doch naar een voor velen nog onbekend terrein, dat in kleurenrijkdom en aardige vergezichten niet behoeft onder te doen voor de genoemde streken, wil ik u heden leiden.

Genoegelijk liggen de huisjes der kweekers tusschen het groen verscholen. Bruggetjes verbinden de erven met de straatjes. Helder steken de bloesems der pruimen, appels en peren af tegen het groen der boomen en het groene gras, waarop jonge lammeren dartel spelen rondom hunne moeders.

De molen „De Krijgsman”

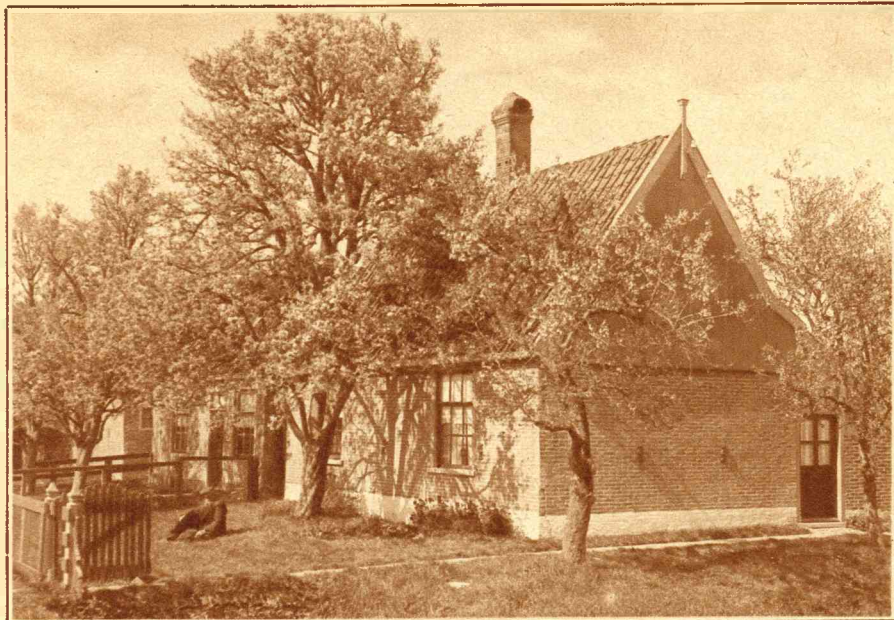
Voor de lezers van dit blad geef ik hieronder een route voor een te maken autotocht, die tevens door fietsrijders kan worden gemaakt en gedeeltelijk, wegens den afstand, door wandelaars.

Wij verlaten Hoorn langs den Koepoortsweg, buigen dan rechts af en komen op den weg naar Blokker en verder door de Streek naar Enkhuizen. Statige boomen aan weerszijden, welker kruinen elkaar over den weg raken, vergezellen ons een eindweegs. Over de spoorbaan gaat het langs typische Westfriesche boerderijen, met hunne vierkante, in een punt uitlopende daken. Let op de deuren van het woongedeelte, waar geen bestraat pad heen voert; die worden alleen gebruikt bij bijzondere gelegenheden, zoo o.a. worden

Woning van een fruitkweker.

Een van de talloze prachtige plekjes.

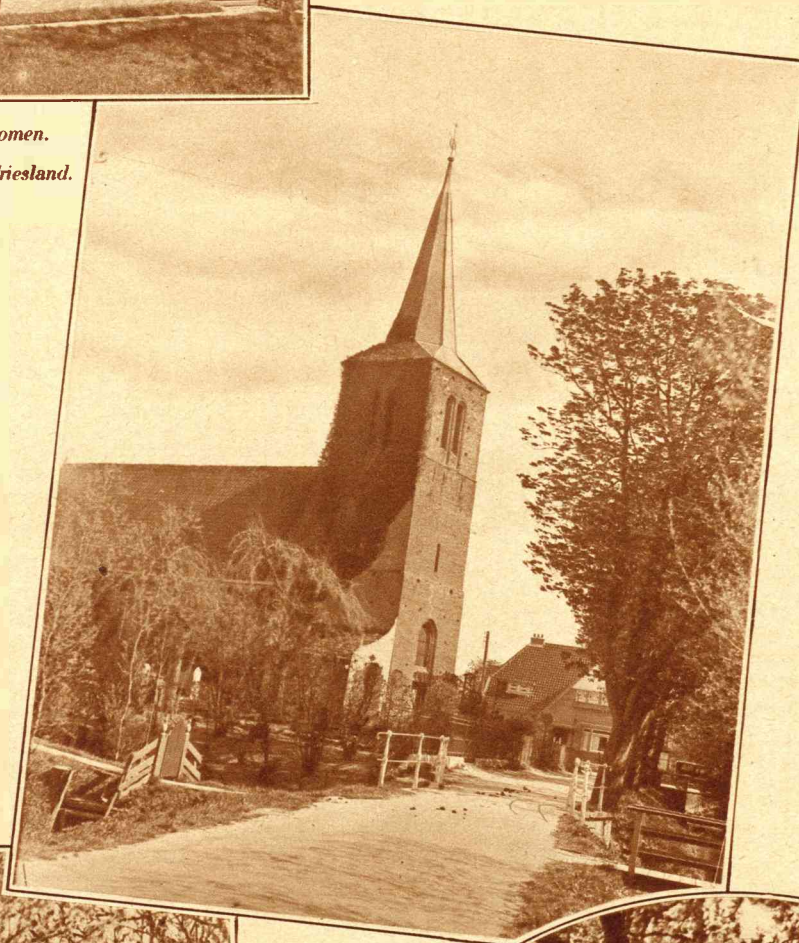
De aardige huisjes worden overhuifd door de bloesemende boomen.

De toren van Westerblokker, een der bloeiendste dorpen van West-Friesland.

de dooden daaruit gedragen naar hunne rustplaatsen. Merkwaardig zijn de ronde, met een spiraal van lichter gekleurde, gemetselde steenen opgetrokken schoorsteenen. Merkwaardig ook vind ik in West Friesland de symetrische pannengedeelten op de met riet belegde daken der boerderijen. Heeft men hier te doen met iets specifiek West Friesch of is het louter en alleen om het water, dat langs de schoorsteenen naar beneden loopt, gemakkelijker naar de goten te leiden?

Bij het kerkje te Wester Blokker, aan welks noordzijde klimop hare ranken tot aan de dakgoot verheft, kunnen wij links langs een smal weggetje de Bangert ingaan, maar wij kunnen ook den straatweg blijven volgen en om de Bangert heenrijden en haar aan de andere zijde inrijden of betreden.

Links van den weg een stielphoeve met het jaartal 1659. Aan de voorzijde boven de deur een gesneden kalf en een voorstelling van den Barmhartigen Samaritaan. Verder een steenen trapgevel en een houten schuur achter het woonhuis.

In een bloeienden bongerd.

„Jonge Spreuwen”

In de buurt van het veulingsgebouw zijn diverse cafétjes, waar men zijn dorst kan lesschen en den inwendigen mensch kan versterken.

Buigen wij thans linksaf, dan komen wij langs den molen, genaamd de Krijgsman, van 1897, met opschrift: „oud van dagen en niet verslagen”.

Toch zag ik tegen den eerbiedwaardigen heer een nieuw-modisch gebouwtje, waar bij windstilte het zachte gezoem van een motor wel hoorbaar zal zijn.

Voorbij den molen kunnen wij links de Bangert ingaan en links afslaande bij de kerk op den weg naar Hoorn komen. Wandelaars en fietsers kunnen de Bangert ingaan, recht doorgaan tot aan 'n bruggetje; 'n weggetje voert u verder naar Zwaag en met 'n boog naar Hoorn, of zij kunnen rechtdoor gaan, over de spoorbaan links afslaan en bereiken langs die baan Hoorn.

Men kan ook voorbij genoemden molen recht doorgaan en even verder links afdraaien en verder door Zwaag. In Zwaag liggen de boerderijen een eindje van den weg, met er voor vruchtboomen, wat 'n echt landelijk effect sorteert. Het gebruik van warenhuizen vindt in Zwaag meer en meer ingang. Door Zwaag bereikt men per auto in pl.m. 10 minuten Hoorn.

Wat een kleurenweelde treft men om en bij de Bangert. Het is iets heel apart, het groen van de weilanden, de veldjes met roode, licht roze en witte tulpen, de bloemenruikers aan de boomen.

Voor hen, die met het kweekersbedrijf niet op de hoogte zijn, zij opgemerkt, dat de tonnen, geplaatst op houten stellages, in de boomgaarden dienen voor de watervoorziening.

De vreemdelingen worden er opmerkzaam op gemaakt, dat de menschen in het „boerenland”, evenals de menschen in het Hooggebergte hun „Grüss Gott”, iedereen goeden dag zeggen of degenen, die hen passeeren, hetzij vreemde of kennis, toeknikken. Laat het niet zijn, zooals een oude landbouwer in de provincie mijner geboorte, Drenthe, mij eens toevoegde: „Zé, de vreemden, soesen maar langs den weg, en hebt geen tied om goeien doag te zeg'n.”

Hun, die genieten willen van eigen land, roep ik toe: „Effies of langer te komen kaike in de Bangert bai Hoorn.”

Enkhuizen, Bloeiimaand 1930

J. WESTRA VAN HOLTHE.

DE RAAMGRACHT IN EERST

ACHT IN EERSTEN *LENTETOOI*

HET GROOTE

door
CLAVERTEN

AVONTUUR

Toen Dick Pasley, de jongste redacteur van de „New York Herald” op het privé-kantoor van den directeur werd ontboden, vroeg hij zich verwonderd af, wat hij voor hem hebben zou. Hij haastte zich aan het verzoek gevolg te geven en toen hij tegenover Mr. Dockwinn stond, keek de oude heer hem eens onderzoekend aan.

„Ga zitten, Mr. Pasley,” begon hij kort. „Ik heb wat voor je. Je bent nogal gehard, heb ik vernomen en niet zoo spoedig uit het veld geslagen. Als ik goed ben ingelicht, heb je al eens 'n jaar of drie op de prairiën gezworven, en heb je zelfs onder de Cree's geleefd in de Reservation. Is dat juist, Mr. Pasley?”

„Ja, Mr. Dockwinn, dat is inderdaad juist.”

„Heb ik ook niet gehoord van een cholera-epidemie, die je hebt meegemaakt?”

„Tweemaal, Mr. Dockwinn. Den eersten keer in de Indianen-reservation, de tweede maal was het aan den Ranch-gordel in het Westen.”

„En je was niet bang voor je leven, Mr. Pasley?”

„Ik was niet bang voor mijn leven,” antwoordde Dick eenvoudig.

„Luister dan eens, beste Pasley. Ik heb 'n idee, 'n aardig idee, geloof ik zelfs. Ik wil de kinderen van onze abonné's een genoeg doen. Ik wil 'n film hebben met dierenopnamen in hun natuurlijke omgeving. Van wilde dieren, Pasley, versta me goed. We zullen er later afdrukken van maken, in een album verzamelen en dan schrijf je er korte vertellingen bij. Maar ik wil uitsluitend dierenvertellingen uit het Noorden, uit het sneeuwland. Je hoeft niet naar de Pool te gaan, om 'n ijsbeer te ontmoeten, dien fantaseer je er maar bij. Maar ga naar het Sneeuwland, drie, vier dagen ver de wildernis in, bestudeer daar 't leven van den eland, den wolf en den vos, van de vogels en van alles, wat er ginds rondkruipt en kom dan terug. Ben je al eens in het Noorden geweest, Mr. Pasley?”

„Nooit, Mr. Dockwinn!” moest Dick bekennen.

„Nu, denk je hard genoeg te zijn voor dit avontuur?”

Lachend knikte Pasley toestemmend, hij had twee cholera-epidemies meegemaakt, en in honderden avonturen op de prairie den dood tientallen malen onder de oogen gezien. Toch aarzelde hij nu nog even voor hij den Directeur verliet en haperend vroeg hij tenslotte: „Heeft u er iets op tegen als ik Mabel...”

„Je vrouw? Wou je ze meenemen? Ga je gang, Mr. Pasley, al wil je je heele gezin meenemen. O, je hebt geen kinderen, geloof ik?”

Er vloog een schaduw over het gelaat van Dick Pasley, toen hij antwoordde: „Nee, Mr. Dockwinn, ik heb geen kinderen, helaas!”

Mr. Dockwinn kon het niet weten, maar het was het eenige, dat ontbrak aan het geluk in het leven van Dick en Mabel Pasley en God weet hoe scherp ze het gemis voelden.

De directeur keek hem eens even aan en vervolgde toen: „Dus je accepteert, Mr. Pasley? Nog 'n paar woorden dan, beste jongen. Schiet een paar van die beesten voor me dood, en breng ze mee, wolven en vossen, of liever gezegd de vachten. Maar zorg eerst, dat ze goed dood zijn, voor je ze vilt. Die beesten schieten ze geloof ik, of neen, vergiftigen, enfin, dat zoek je zelf maar uit...”

Toen Mabel van de opdracht hoorde, was ze enthousiast. De trek naar het avontuur zat haar in het bloed, en 'n verblijf van een paar maanden in de blanke, ongerepte wildernis lachte haar toe als een onverwachte rijkdom. Inderhaast maakten Dick en Mabel alles voor hun vertrek gereed en drie dagen later namen ze afscheid.

„'n Flinke kerel!” mompelde Mr. Dockwinn, toen hij vertrokken was. „Moedig, vastberaden en gehard, niet zoo'n weeke salonjournalist, zooals we er veel te veel hebben. Ik had beslist geen betere kunnen vinden voor dit avontuur in het Noorden.”

Dick Pasley kocht aan de grens van de merenstreek een tiental honden en een slede en voorzag zich verder van alles, wat hem bij mogelijkheid te pas kon komen in het Sneeuwland. Toen bleef hij met Mabel acht dagen vertoeven in de hut van een ouden trapper, die hem de eigenaardigheden van de sledehonden leerde kennen, en hem wees, hoe hij klemmen moest zetten en het gifaas voor de wolven en vossen moest voorbereiden. Toen Dick zich eindelijk voldoende ingelicht en toegerust achtte voor het avontuur, vertrok hij op een dag en nam voldoende strychninepillen en patronen mee, om een heele vossenkolonie te vergiftigen en te doden. Langzaam trok hij het Noorden in met Mabel, beiden opgetogen en verrukt door de blanke pracht van de bosschen en de uitgestrekte, wijde vlakke, met de bedrieglijke vergezichten en de prachtige lichteffecten. Zes dagen trok hij zoo voort, met diepe teugen de weelde van zon en zuivere lucht indrinkend, genietend van de ongerepte natuur en van het plechtige zwijgen van de on-eindige vlakke.

De oude Jim Surley had hem de plaats aangeduid waar hij een verlaten hut zou vinden, en toen zij er aangekomen waren, maakten zij haar zoo goed mogelijk bewoonbaar en installeerden zich. Den tweeden dag van zijn verblijf op

de vlakke zette Dick Pasley zijn klemmen uit en toen hij den anderen dag een sneeuwkonijn erin gevangen had, wilde hij het dier en bereidde van het weeke vet eenig gifaas, door er strychninepillen in te verbergen. Toen zette hij het hier en daar op de vlakke uit en zagen Mabel en hij verlangend uit naar het avontuur van het Sneeuwland....

Dien dag was een jonge wolf, een prachtig dier, vol van de schoonheid en de kracht van zijn ras, de vlakke opgetrokken. Hij had zijn wijfje, dat zich nog maar moeilijk voortsleepte, onder een beschermende balsicstruik achtergelaten en snuffelend speurde hij in de sneeuw naar een spoor van een sneeuwkonijn, of, als het moest, in een kamp op leven en dood, naar den slependen gang van een elandskalf. Zijn wijfje en hij hadden honger en zijn instinct had hem gedreven tot in de nabijheid van Dick Pasley's hut, wyl overal waar menschen woonden, het wild in overvloed te vinden was. Zij hadden in twee dagen niet meer genuttigd, de wolf en zijn wijfje, dan een dood sneeuwkonijn, drie dagen oud in een vergeten klem gevonden, walglijk riekend en half leeggepikt door de vogels. Hongerig, met een vreemde, knagende pijn in zijn

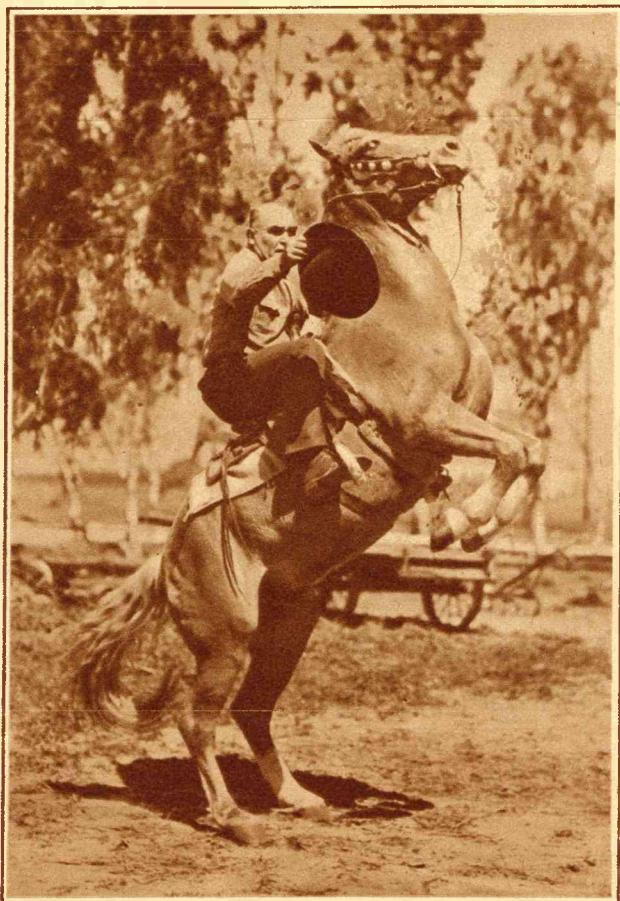

Jonge tijgertjes, die al vroeg aan menschenverzorging worden gewend.

ingewanden, richtte de wolf zich naar de klemmen van Dick Pasley, die half verborgen lagen onder de sneeuw. Er was geen enkel stuk wild gevangen en hongerig speurde de jonge wolf verder, toen de heesche, klagende roep van zijn wijfje hem weer vlug deed terugkeeren naar de balsicstruiken. De wolvin richtte zich bij zijn terugkomst rillende op en met een heet verlangen naar voedsel wendde zij haar kop naar haar gezelschap, die haar met een kort keffend geluid zijn teleurstelling kenbaar maakte.

Gedreven door de woedende begeerte om te doden, richtte hij zich opnieuw naar de vlakke en moeilijk sleepte zijn gezellin zich met hem mee, haar kop in zijn flank gedrukt en nu en dan een klagenden uitroep slakend van honger en pijn. Het wolvenpaar liep opnieuw de klemmen langs, die Dick Pasley had uitgezet en snuffelend speurden hun neuzen in de blanke sneeuw. Met een heesche kreet van voldoening berook het wijfje het gifaas, dat Dick kwistig had uitgezet, maar een heftige grauw van haar gezelschap deed haar terugdeinzen en aarzelend den kop afwenden; dat was vergif en betekende dus den dood. Zoo had de jonge wolf zijn gezellen bij tientallen zien sterven, stuiptrekkend van pijn, met klagende kreten, na het eten van het vet van het sneeuwkonijn....

Hij rook het vergif, zelfs al was het niet zoo doorzichtig in 't vet verborgen, ook in een sappig stuk elandsvleesch of in een hoen verborgen, rook hij den dood. Gehoorzaam liet het wijfje het vet dat haar honger nog meer prikkelde, liggen en volgde haar metzegel na een vergeefschen tocht langs de klemmen, weer naar de beschermende zoom balsicstruiken. Dicht naast elkander gelegen, heet en begeerig naar voedsel, bleven ze zoo liggen, uren lang, het wijfje klagend, rillend, en de jonge wolf keffend, heesch grommend en den kop luisterend in den wind gekeerd, loerend naar prooi.

Bill, de beroemdste paardentemmer uit de Wild-West.

De jongste leeuwentemmer der wereld, de zestienjarige Melvin Kuntz, laat zich door een tweejarige leeuw omhelzen. Alleen zijn gezicht wordt beschermd door een lederen masker.

Tegen den avond trok hij er opnieuw op uit, toen de schaduwen van de sparren en de balsiestruiken vreemdsoortige, grillige schaduwen op de blanke sneeuw wierpen, en met een grauwwaarschuwde hij zijn wijfje hem te volgen. Maar sidderend, met koortsachtige oogen, had zij hem aangezien, de jonge wolvin, met een klagend, heesch keelgeluid haar mannetje beduid, dat zij onmachtig was om op te staan.

De jonge wolf had haar besnuffeld, haar kop, haar rug en haar flanken, alsof hij iets vreemds aan haar bemerkte en verwonderd om haar ongehoorzaamheid. Toen had hij zich opgericht, het slank gelijnde lichaam gerekt, den prachtige, fijne kop in de lucht gestoken. Zijn instinct had het hem verraden, iets ongewoons in haar, waarvoor hij bang was, eerbied had, iets dat hij in zijn wolvenleven nog niet had gekend en waarvoor hij huiveren moest. Met een kreet, langgerekt en tot ver over de vlakte gedragen, had hij zijn smart geuit, de jonge wolf, omdat hij haar niet helpen kon, zijn wijfje, omdat hij onmachtig stond, tegenover het vreemde, dat komen moest... En woedend, met een fellen moordlust trillend in zijn flanken, wendde hij zich opnieuw naar de vlakte...

Dick Pasley had dien wolvenkreet in de snellvallende schemering gehoord en met Mabel had hij den loop van den jongen wolf langs zijn klemmen gevolgd.

„'n Prachtbeest, Mabel, juist iets voor den ouden Dockwinn. Als hij dadelijk onder schot komt, is hij er geweest.”

Mabel keek eens naar het donkere wolvenlichaam, naar dien vrijgevochtene van de blanke vlakte, wiens lichaam zich als een fijne, beweeglijke silhouet tegen het smettelooze wit van het Sneeuwland afteekende. Toen keek zij Dick eens aan.

„Zou je 't wel doen, Dick? De oude Dockwinn is rijk genoeg en kan meer pelzen kopen, dan jij ooit zoudt kunnen schieten. Vind je niet dat...”

„Waarom zou ik het niet doen, Mabel?” vroeg Dick verwonderd. „'t Is een wolf, kindje, het gevaarlijkste en gluiperigste dier van de vlakte. Als de honger hem drijft, aarzelen ze zelfs niet om een mensch aan te vallen. En denk je nu eens 'n oogenblik in de macht van zoo'n verscheurend dier...”

Mabel rilde even, maar toch wendde zij haar blik af, toen Dick zijn geweer naar de vlakte richtte. Dick Pasley mikte zorgvuldig op den kop van het dier, om de vacht niet meer te beschadigen dan strikt noodig was, toen drukte hij af en het

geluid van het schot scheurde de geheimzinnige, plechtige stilte van de vlakte. De wolf maakte een luitsprong, uitte een kreet van woede, en bleef toen roerloos in de sneeuw liggen.

Toen klonk hen plotseling een kreet in de ooren, langgerekt, jammerlijk en roerend als de wanhopige klacht van een mensch in stervensnood. Het deed hen huiveren en verschrikt stamelde Mabel: „'n Mensch!”

„Neen,” zei Dick Pasley met 'n vreemde stem, „zijn wijfje, denk ik.”

Hij wachtte nog even, en liep toen met groote passen de vlakte op. Hij overtuigde zich, dat de wolf dood was en sleepte toen het wolvenlichaam door de sneeuw naar de hut. Stil bleven ze beiden 'n oogenblik naar het doode dier staren, in gedachten, een beetje ontroerd, getroffen door dien jammerkreet van het wijfje.

„Kom mee Dick, laat 'm liggen tot morgen,” verbrak Mabel de stilte. „Ik griezelen ervan.” Dick Pasley meende 'n vreemden klank te hooren in haar stem en hij volgde haar zwijgend in de hut, de wolf in de sneeuw achterlatend. En niet eens, maar ontelbare malen klonk hun dien avond het jammerlijk geluid in de ooren van het wolvenwijfje, dat onder de beschermende balsiestruiken haar uur en haar gezelschap bleef wachten...

Dien nacht, toen het alles verbergend duister over de blanke vlakte was neergedaald, hief de jonge wolvin zich met moeite uit de sneeuw, en kroop naar het spoor, waarlangs haar gezelschap voortgesleurd. Ongevoelig voor het gevaar, kroop ze het bloedspoor langs en gretig lekte haar tong de sneeuw, waar die gedrenkt was met het bloed van haar makker. Voor de hut, bij het lijf van den wolf, legde zij zich neer, besnuffelde toen het koude, stijfgeworden lichaam en stiet toen opnieuw haar klagende klanken den nacht in en de vlakte op.

Dick en Mabel ontwaakten ervan en met een zucht richtte Dick zich uit zijn slaapzak overeind. „Ik zal haar maar... neen,” zei hij toen plotseling, vreemd aangedaan, „laat haar leven. Een wolf is voor den ouden Dockwinn genoeg...”

Hij voelde, hoe Mabel zijn hand zocht en deze zachtjes drukte. Vreemd bewogen bleven ze zoo stil liggen. Een uur lang hoorden zij het zachte gejammer van de wolvin, die om haar gezelschap heen te treuren en die smart wekte een vreemd wee in hun harten.

Zwijgend kampend met hun ontroering bleven ze liggen, weggedoken in hun slaapzakken, vreemd aangedaan, totdat alle geluid daarbuiten verstomd

was en de dageraad hen eindelijk deed opstaan.

Toen Dick Pasley naar buiten trad, schrok hij even en met een verraste stem riep hij Mabel uit de hut. Op het lijf van den jongen wolf lag een tweede lichaam uitgestrekt, dat van de jonge wolvin, met gebroken en verglaasde oogen.

„Wolventrouw,” zei Dick Pasley bedrukt, „maar hoe komt ze dood?”

Hij liep om het lichaam heen, en met een uitroep van verrassing wees hij op den bek van de wolvin.

„Vet, Mabel! Vet van het sneeuwkonijn.”

Hij bleef even terneergeslagen staan kijken en langzaam en moeilijk vervolgde hij: „Dat betekent, lieve, dat zij zich vergiftigd heeft... Niet onvoorzichtig, maar bewust, om te zijn als hij, haar mannetje. Want hier ligt een sneeuwkonijn, dat ze heeft meegesleurd voor haar gezelschap, en dat ze zelfs niet geschonden heeft...”

Ontsteld en verschrikt knielde Mabel in de sneeuw bij de wolvenvrouw en plotseling richtte zij zich op, om Dick met een vreemden, ontroerden blik aan te zien. Even scheen het alsof zij, wankelend, neer zou vallen, toen smeekte ze heesch: „Til 'ns op, Dick, jongen, til eens op dat lichaam.”

Verwonderd trok Dick Pasley het wolvenvrouwje weg, toen liet hij zijn armen slap langs zijn lichaam vallen en kampte met de tranen in zijn oogen. Want daaronder, onder den buik van de wolvin en tusschen de flanken van den wolf, lagen vier kleine, levende wolfsjongen, met blinde oogen en gretig geopende bekjes, zoekend naar voedsel...

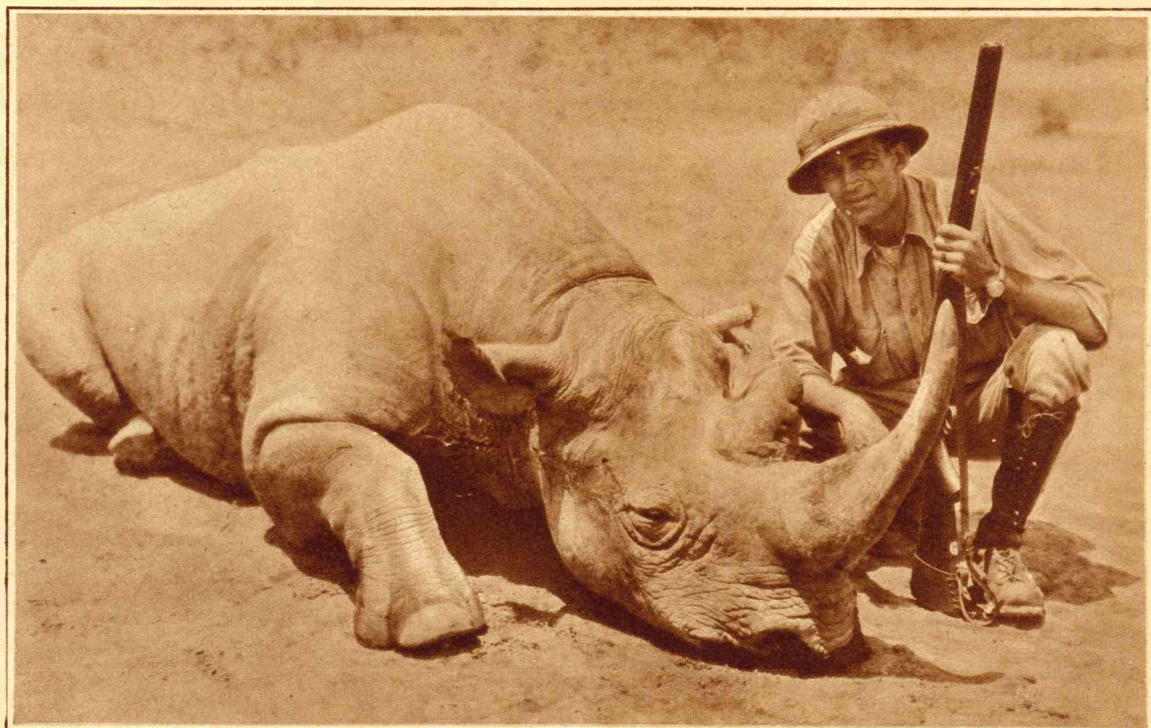
„Hun kindertjes,” fluisterde Mabel tot tranen geroerd, terwijl een wereld van gedachten door haar brein stormde.

„Eerst haar jongen het levenslicht gegeven, toen zichzelf vergiftigd,” stamelde Dick Pasley en voorzichtig, om de diertjes geen pijn te doen, nam hij ze een voor een op en legde ze in de koesterende armen van Mabel...

Dienzelfden middag nog trok er een slede de vlakte af, naar de grens van de beschaving terug. In de slede zat Mabel Pasley, met in haar schoot vier kleine wolfsjongen, die hulpbehoevend en gretig naar voedsel zochten. Aan het hoofd van de hondenspannen, de dieren aansporend met zachte, bemoedigende woorden, liep Dick Pasley.

Hij was niet week en hij was gehard in een leven van avonturen, waarbij de dood hem tientallen malen grijnzend had aangestaard. Hij had twee cholera-epidemies overleefd en zijn moed en zijn naam waren langen tijd een bedreiging geweest, voor de oproerige elementen onder de Cree-Indianen in de Reservation...

Maar hij was niet hard, niet moedig genoeg, om een levende bedreiging te zijn voor de levende dieren in de blanke wildernis, het gebied dat eenmaal door God aan den eland, den vos en den wolf was gegeven...

Een Afrikaansche jager bij zijn buit, een kolossalen rhinoceros. (Foto M. S. M.)

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Ik kan aan niets anders denken dan aan 't vereffenen van de rekening," vervolgde Bob Terry. „Het kan me geen steek schelen, wat ze daarna met me zullen doen." Zijn stem daalde tot een gefluister. „Maar het is niet gemakkelijk, een man als Borden te treffen. Hij heeft zooveel — Toen ik uit de gevangenis kwam, dacht ik bij mezelf, dat ik van hem zou stelen: hem zóó treffen in zijn stoffelijk bezit. Maar hij benam me zelfs die kans door mij alles aan te bieden, wat hij bezit."

„En nu — ?"

„Ik sta machteloos. Het zou niets geen nut hebben, te stelen, wat ik krijgen kan, wanneer ik één kik geef — en dag in, dag uit heb ik thuis gezeten of rondgezworven, almaar overlegend op welke wijze ik met hem zou kunnen afrekenen. Ik geloof niet, dat u dat begrijpt."

„Ja, Terry — dat doe ik wel. Het is menselijk en natuurlijk. En juist omdat ik dat alles vermoedde, heb ik je ontboden inplaats van af te wachten, dat je bij me zou komen. In zekeren zin zijn onze belangen dezelfde."

Bob verborg zijn verbazing niet. „Onze — ?"

„Ja. Ik heb al sedert lang een appeltje met Borden te schillen. Ik heb er mijn redenen voor — Het zou heel goed mogelijk zijn, dat wij samen erin slaagden — Wanneer je tenminste niet in een opwelling spreekt, maar werkelijk blijvend verbitterd bent —"

„De hemel weet, dat ik dat ben!"

„Dan zou je komst hier je nader tot je doel kunnen brengen. Ik wensch je in 't geheel niet te pressen of te overhaasten, begrijp dat goed. De plaats blijft open. De betrekking, die ik je aanbied, zal bestaan in 't doen van allerlei werk, dat ik je nu niet in een paar woorden kan uitleggen." Een koude glimlach speelde om Carmody's lippen. „Je hebt waarschijnlijk heel wat over me gehoord — en denkkelijk niet al te veel goeds. Het kan zijn, dat mijn opvattingen van goed en kwaad niet precies dezelfde zijn als die van sommige andere mensen — Peter Borden, bijvoorbeeld. Maar ik doe een heeleboel goed op mijn eigen manier. Mijn eigen manier, begrijp je. En de mensen, die daar 't meest profijt van hebben, zijn zij, die je kameraden en vrienden zijn geweest gedurende de laatste drie jaren. Menschen zooals Todd Shannon. Denk daar eens over na, Terry."

Bob stond op. Hij was diep onder den indruk en oprecht dankbaar.

„Ik heb juist gewacht op Todd's terugkomst, mijnheer. Ik heb zoo'n gevoel, alsof ik er behoefte aan heb, de dingen met hem te bepraten. Ik denk echter wel, dat ik 't aan zal nemen. Ik weet, dat ik weinig enthousiast en misschien ondankbaar schijn, maar ziet u, ik kan aan niets anders denken dan aan mijn haat jegens Borden. En wat u me daarstraks zei —"

„Tot weerziens Terry."

„Dag mijnheer Carmody."

Bob Terry kwam Kathleen's kantoortje binnen en sloot de deur achter zich. Maar eer hij een woord tegen haar kon spreken, klonk de bel van Carmody's schrijfbureau en zij verdween om te hooren, wat er van zijn dienst was.

Carmody glimlachte toen hij naar het meisje opkeek. Hij trommelde licht op zijn schrijftafel met de toppen van zijn tengere vingers.

„Ik heb beet," zei hij met die openhartigheid, die hij alleen aan den dag

legde jegens zijn secretaresse en den lispelenden Willie Weaver. „Jij kunt het net voor me ophalen."

VEERTIENDE HOOFDSTUK

Het viel Bob moeilijk, zijn blik van den grond voor zijn voeten op te heffen, wanneer hij liep. Het was hem onmogelijk, zijn gelaatsuitdrukking te veranderen; slechts nu en dan had hij een vaag glimlachje over voor iets, dat Kathleen zei. Hij wist niet, dat het meisje naast hem verteerd werd van medelijden om dit alles, om de smet die ten onrechte op hem geworpen was; hij kon niet weten, dat zij des nachts meer dan eens met droge oogen in het donker zat te staren, denkend aan hem, lijdend met hem. Hij wist alleen, dat er iets was tusschen hemzelf en Kathleen Shannon, dat heel verschillend was van zijn verhouding tot Lois; een onzichtbare, ontastbare band van begrijpen en sympathiseeren.

Zij gingen een bescheiden restaurant binnen en vonden een hoektafeltje voor twee personen. Ze gaf met een paar korte woorden te kennen, wat ze wilde gebruiken; toen leunde ze achterover en bestudeerde hem, terwijl zijn lusteloze oogen over het menu dwaalden.

Er had aan dezen man een verandering plaats gegrepen, sinds ze hem voor het eerst ontmoet had: er was een vleugje kleur op zijn wangen gekomen, de donkere kringen onder zijn oogen waren minder opvallend, de jukbeenderen staken niet meer zoo uit, en nu en dan keek hij je open en vast in de

oogen — even maar, met iets als ontsteltenis, alsof hij schrok van zijn eigen stoutmoedigheid.

Kathleen wist, dat Bob's strijd met zichzelf geheel onbewust was. Hij begreep zelf niet, dat hij, uiterst langzaam, de sinistere indrukken van zijn driejarige gevangenschap te boven begon te komen. Gedurende die eeuwigheid van ellende had hij afgeleerd, met ongeduld de toekomst tegemoet te zien. Slechts een enkele maal kwam er leven en actie in hem, en dat was, wanneer hij aan Peter Borden dacht.

Kathleen deelde zijn afkeer van Borden. Het was waar, zij kende hem niet persoonlijk en had hem uitsluitend leeren bezien door John Carmody's oogen; maar met het levend slachtoffer van 's mans overdreven strengheid daar tegenover haar aan dat tafeltje, had ze moeite om Borden niet nog bitterder te haten dan Terry zelf deed. En ze voelde zelf, hoe dit haar ervan terughield, Bob's wraakzuchtige gevoelens met zooveel klem af te keuren, als ze had moeten doen....

Er was nog iets anders. Het was duidelijk, dat Bob op het oogenblik geen grooter vijand had dan zijn eigen passiviteit en werkeloosheid. Het was moordend voor zijn toch al zoo ontredderd zieleleven, nog langer zoo voort te gaan, als hij sedert zijn ontslag uit de gevangenis gewoon was geraakt: doelloos, onverschillig en machinaal rond te loopen, en van den eenen dag in den anderen te suffen. Hij had 't dringend noodig, een daadwerkelijk aandeel te nemen in de een of andere gebeurtenis — iets positiefs en beslissends te doen. En al zou dat „iets" dan ook een daad van vergelding jegens Peter Borden moeten zijn — alles leek haar op 't oogenblik beter dan dit onmenschaardig, nutteloos bestaan.

Dit alles droeg er toe bij, dat Kathleen, met haar frank, vrijmoedig karakter en haar groot, maar soms wat al te voortvarend rechtvaardigheidsgevoel, half bewust, half onbewust, een willige bondgenoot van Carmody was. Zij gaf voor Bob de voorkeur aan actie — welke actie dan ook — boven deze doodende apathie. Zij kende Carmody — kende hem waarschijnlijk beter dan eenig ander mensch ter wereld dat deed. Zij wist precies, wat de man zou doen of niet zou doen; zij kende nauwkeurig den graad der elasticiteit van zijn begrippen over goed en kwaad. Zij wist alles van hem — behalve het feit dat Carmody haar niet kon aanzien, zonder tot in zijn diepste diepte geschokt en ontroerd te worden. Dat wist zij niet en kon zij niet vermoeden. Zij besepte nauwelijks, dat Carmody een mensch was van vleesch en bloed, zooals alle anderen....

„Bob —" Zij leunde over het tafeltje. „Waarom doe je het toch niet?"

„Wat?"

„Naar het kantoor komen — en Carmody's aanbod aannemen?"

Hij schudde bedachtzaam zijn hoofd. „Ik weet zelf niet. Er is toch geen haast bij, wel?"

„Hij kan niet tot in alle eeuwigheid wachten."

„Nee — Nee. Waarom stelt hij zooveel belang in me, Kathleen?"

„O, om allerlei redenen. Een ervan is, dat je de dupe bent geworden van Borden. Wat hij ook zijn mag, Borden is een eerlijk en actief vijand, die strijdt met open vizier. Hij is, zooals je weet, onze model-Burger: leider van hervormings-campagnes, van razzia's onder

Iris.

allerlei knoeiers, en een groot kruisvaarder tegen ondeugd en misdaad. De eigenlijke reden van Carmody's haat tegen Borden zijn de bemoeiingen van dezen om Carmody te doen royeeren."

"Daar had ik niets van gehoord —"

"Nee. Je was toen — weg. Mr. Carmody wist doodeenvoudig nogal eens een jury bijeen te krijgen, die hem leek. Dat wordt heusch wel meer gedaan, maar mr. Carmody doet het alleen, wanneer hij weet, dat hij een onschuldigen cliënt te verdedigen heeft, die op 'n hopelooze manier den schijn tegen heeft. Hij richtte dat zoo in, dat hij met iemand van het griffierskantoor overeenkwam, dat alleen de namen, die hem aanstonden, in de bank der gezworenen zouden komen — begrijp je wel?"

"Ja." Bob knikte langzaam. "Ik heb wel meer van dat soort dingen gehoord."

"Het is natuurlijk niet heelemaal in den haak. Maar ik heb er vaker recht dan onrecht uit zienvoorkomen. Hoe het zij, dien eenen keer werd het vrij brutaal doorgezet, en door bemiddeling van zijnzwaager, die een invloedrijk procureur is, trachtte Peter Borden Carmody te doen royeeren. En het scheelde niet veel, of die poging was gelukt. Twee of drie dagen lang was Carmody onherkenbaar buiten zichzelf. Vóór dien tijd had hij onverschillig gelachen om den aanval. Maar toen het er uit begon te zien, alsof de vaste grond hem onder zijn voeten werd weggegraven — werd hij gewoon wild. En nog weken nadat alles weer goed terecht was gekomen, verwachtte ik ieder oogenblik, dat hij een nerveuze inzinking zou krijgen en zwaar ziek worden. Hij kon niet denken of praten of eenige zaak behandelen. Toen vertrouwde hij me toe, dat hij op den een of anderen dag af zou rekenen met Peter Borden. Dat denkbeeld was hem tot een obsessie geworden; het liet hem niet meer los. En nu —"

Zij keek hem open aan. "En nu kom jij. Jij bent een slachtoffer van Borden's snorkerige eerlijkheid en zelfgenoegzaam plichtsgevoel. Je bent intelligent, je bent door en door verbitterd. Je hebt, om maar ronduit te spreken, geen overmatigen last van scrupules of hinderlijke idealen — tengevolge van je driejarigen omgang met menschen, die anders over recht en onrecht denken dan de meeste menschen — en daarvoor bestraft werden. Peter Borden stelt zijn tehuis voor je open. Hij maakt een weidsche, publieke geste van ongelijk-erkennen. Hij wordt een held in zijn eigen oogen en in de oogen van het publiek. Hij doet, hoogstwaarschijnlijk, alles wat hem ter wereld maar mogelijk is om je schadeloos te stellen, en ik geef toe, dat dat, van zijn standpunt uit bezien, héél wat is. Maar John Carmody weet, dat jij precies de persoon bent, dien hij noodig heeft. Je bent in contact met de intieme, individuele zijde van Borden's persoonlijkheid; jij bent in de gelegenheid, de kwetsbare plaats te ontdekken, die Borden niet verradert in zijn verkeer met de buitenwereld. Begrijp je het nu? Ik weet zelf niet, waarom ik je dit alles vertel — ik zeg niet, dat ik iets ervan goedkeur of afkeur; ik wil alleen maar eerlijk tegenover je staan en je laten weten, waar je aan toe bent, als ik dan al niet de kracht voel, je te raden zooals ik eigenlijk doen moest."

Hij keek haar ernstig aan. "Ik ben blij, dat je me dit verteld hebt, Kathleen. Ik vond het al zoo onbegrijpelijk, dat Carmody zoo op me gebrand kon zijn, juist op mij. Ik vermoedde al wel, dat dat een dieper-liggende oorzaak moest hebben."

"Carmody is een groot man, Bob — ondanks alles." Zij sprak met overtuigenden ernst. "Ik ben nu al zo lang bij hem — ik weet goed genoeg, hoe geweldig hij is. En hij is toch ook een goed kameeraad. Hij zou in elk geval blij geweest zijn, iets

voor je te kunnen doen: je vriendschap met oom Todd... Ik zou graag willen, dat je op kantoor kwam. Je zou dan tenminste iets om handen krijgen."

"Ik hoef anders niet te werken, weet je."

"Je bedoelt, dat je geld hebt? Borden's geld?"

"Waarom niet? Heb ik het soms niet verdiend?" Hij lachte kort en hard.

"Ik oefen geen kritiek uit. Ik zeg alleen, dat ik voor mij 't nooit zou willen."

Zijn oogen werden zoo smal als spleten. "Heb je een geringeren dunk van me — daarom?"

"Nee-een."

"Tòch wel!"

"Het zijn mijn zaken niet, Bob."

"Dat zijn het wel." Hij sprak rad, iets ongewoons

Anemonen.

voor hem. "Het zijn wel jouw zaken. Alles wat mij betreft, is jouw zaak. Jij — jij —"

Alle kleur week uit haar wangen. Ze staarde hem aan met wijd-open oogen. "Toe, Bob —"

"Je bent vriendelijk voor me geweest. Nee, ik bedoel niet gewoon, banaal-vriendelijk. Je scheen me te begrijpen. Ik heb me altijd goed op m'n gemak gevoeld bij je. Ik placht te denken, dat het kwam, omdat je Todd's nichtje was. Maar dat is het niet. Het is omdat jij — omdat jij — en ik —" Hij balde zijn vuisten en keek een anderen kant uit. "Oh! Duivels! — Vergeef me, Kathleen, ik praat altijd wartaal, als ik langer dan een halve minuut achtereen tracht te spreken! Ongewoonte, denk ik."

Zij sprak niet. Ze zat naar zijn afgewend gezicht te kijken, het scherp-geciseleerde profiel, de smartlijnen om de hoeken van zijn mond en oogen, de gebogen schouders.

"Bob?"

Haar stem bereikte hem zoo zacht en helder boven het gerinkel van eetgerei en het geroezemoes van gesprekken om hen heen.

"Ja."

"Wat wilde je me probeeren te zeggen?"

"Niets."

"Weet je dat zeker?"

"Ja. Ik ben een stommeling, Kathleen. Ik deug nergens voor. Ik kan aan niets anders denken dan aan Borden. Ik haat den man zóó, dat ik hem zou kunnen vermoorden, als ik den moed had — maar dien heb ik niet eens. Welk recht heb ik om —"

"Stil, Bob — toe! Laat mij je iets zeggen. Er is maar één ding ter wereld, dat ik werkelijk haat — en dat is futloosheid. In je gevoelens jegens Borden kan en mag ik je niet stijven, dat weet ik — maar toch, wanneer je me zegt, dat je met hem wenschte af te rekenen, zou ik me daar bijna over kunnen verblijden, omdat er voor zooiets toch een zekere mate van moed en mannelijkheid noodig is. Nog eens: ik mag je niet toeroepen: „Ga je gang, als je je op hem wenschte te wreken; je hebt er het recht toe!" Maar in Godsnaam — doe iets. Ik

heb je bestudeerd, ik heb met jou geleden! Ik ken je nu, door en door! En ik zou je liever met Carmody zien werken en de dingen doen, die hij je zou voorstellen en waarover de wereld het voorhoofd zou fronsen, dan je te zien voortgaan met niets-doen! Dat is de reden waarom ik zoo aandrings, 't komt, omdat ik zooveel over je heb nagedacht en steeds nog voor je gehoopt heb op een lichtere toekomst!"

"Waarom?" Zijn stem was fel en doordringend.

"Omdat —"

"Omdat je medelijden met me hebt?"

Zij aarzelde — toen, met een vlug, impulsief gebaar legde ze haar hand op de zijne. "Bob," zei ze, "een minuut geleden probeerde je me iets te zeggen. Wat was dat?"

Hij keek haar aan, bijna met ontzetting. Zijn hart bonsde met wilde stooten, hij zag alles door een witten nevel.

"Ik — ik —"

"Zal het je gemakkelijker vallen, het uit te spreken, Bob — wanneer ik je zeg, dat ik van je houd?"

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Eén enkel onvergetelijk oogenblik stond de wereld stil. Bob's hart stakte. Zijn oogen stonden wijd-open, zonder iets te zien, hij sidderde.

Het scheen onwerkelijk. Alles had trouwens onwerkelijk geschenen sedert den dag, dat hij even onzacht in de wereld was teruggeslingerd, als hij er uit was weggesleurd.

Maar toen hij door den mist, die om hem heen scheen te hangen, in de twee stralende sterren van Kathleen Shannon'soogen

zag, wist Bob, dat dit oogenblik het begin beteekende van een nieuw tijdperk in zijn leven. Hij voelde een golf van warme dankbaarheid over zijn hart slaan bij die gedachte — en voor het eerst daagde er een vermoeden in hem, dat er ook voor hem misschien nog zooiets als geluk op de wereld te vinden was. En omdat Kathleen op zijn ontredderd gezicht las, hoe hij dit langzamerhand begon te begrijpen, voelde ze zich gelukkig — gelukkiger dan ze ooit te voren in haar leven geweest was.

De bekentenis was ongevraagd van haar lippen gevloeid. Zij had ze niet van te voren overdacht — noch de konsekventies gewikt en gewogen. Het had haar natuurlijk en eerlijk geschenen, ze uit te spreken, en ze had het zonder aarzelen gedaan — zonder een zweem van terughouding, valsche schaamte of koketterie. Maar haar wangen waren heel wit en haar oogen heel donker, toen zij de uitwerking van haar woorden op den man tegenover haar gadesloeg. Zij wachtte intens op een enkel woord van hem, dat maar niet scheen te willen komen.

"Oh, Kathleen!" zei hij ten laatste. "Oh, Kathleen!"

Dat was alles. Zij hadden alles in de wijde wereld vergeten behalve elkander en dit uitgelezen oogenblik — toen was er weer zijn stem, gebroken, klagend.

"Dat meen je niet werkelijk, Kathleen."

"Ja, Bob. Ik meen het."

"Maar dat kun je niet. Ik deug nergens voor. Ik ben een tuchthuisboef. Ik ben —"

"Ik heb je lief, Bob. En het zou niet eerlijk zijn, dat voor je te verzwijgen."

Hij beet op zijn lippen. "Houd je van me, Kathleen, of heb je alleen maar medelijden met me?"

"Wil je me dan niet aankijken en dat voor jezelf uitmaken?"

Zij sloeg haar oogen naar hem op. Ze straalde van leven en kracht: heur haar en oogen waren nachtzwart, haar lippen als koraal en haar wangen als teere wilde rozen — en over heel haar wezen lag de verheerlijkende glans der eerste, diepe liefde.

(Wordt vervolgd)

VROUWENLEVEN

KINDERKLEERTJES

Dat, over het algemeen, de Fransche moeders haar kindertjes een teveel aan opsmuk geven, naar onzen Hollandschen smaak, is bekend. Parijs is, naar ik meen, ook de eenige stad, waar speciale kinder-modeshows worden gehouden en waar jonge kinderen, met het aplomb en de pose, van haar oudere collega's afgekeken, voor de verukte oogen van moeders en kinderjuffen en benijd door de kleine meiskens, voor wie hier zorgvuldig de kleertjes worden uitgezocht, paradeeren met de nieuwste scheppingen voor het jonge volkje. De kleeën der Parijsche kindertjes zijn meestal een navolging van de kleeën der moeders. Schrijft de mode mama een lage taille voor, dan draagt haar dochttertje een laag ceintuurtje — nu mama's taille hooger is geworden, wordt ook het ceintuurtje van de kleine meid hooger aangebracht.

Al houden we ons nu over het algemeen ook bij de gedachte, dat kinderen geen opsmuk behoeven, dat de teerheid en 't liefelijke van een kind juist bij eenvoudige kleertjes het best tot hun recht komen, toch zijn er gelegenheden, waarbij we iets meer willen, waarbij we gaarne met iets apart, ook voor onze kleinen, voor den dag willen komen.

Allerliefst en zelfs geschikt voor de kindertjes van vijf en zes jaar is het biedermeier-modelletje — het

Feestelijk jongenspakje met bolero; donkerblauwe wollen stof met wit kraagje en manchetten.

korte gladde lijfje met langen rok. Ik zag een Fransch modelletje van Jeanne Landin, waarbij de wijde rok, tamelijk lang en van achteren bijna de enkels rakend, door paardenharen biesjes uitstaand was gehouden. De rok was aan den bovenkant over een handbreedte in smalle plooitjes bijeengehouden en van onderen versierd met drie over elkaar vallende geplisseerde strooken.

Bij een ander modelletje van wit chiffon bestond de garnering in een ruitvormig applicatiewerk van champagnekleurige tafzijde, met gouddraad opgenaaid. De ceintuur, die het korte lijfje verbond met den zeer wijden rok, eindigde van voren in een sierlijken grooten strik. Ook een iadderwerk van fijne biesjes is een geliefkoosde — en tijdroovende — garnering voor kinderjurken.

Engelsche, Duitsche en Hollandsche kinderjurken worden alle eenvoudiger gehouden dan de hierboven beschrevene. Geheel nieuwe dingen zien we daar niet, maar voor de eenvoudige modelletjes, welke ons de beste lijken, wordt weer eens 'n andere garnering gevonden zoo nu en dan. Het wit voile

hemdmodelletje van onze eerste afbeelding heeft een eigenaardig borduursel in bonte kleuren en wordt aan den hals gesloten met 'n kleurig koordje.

Numero twee, van crêpe de chine vervaardigd, is versierd met smockwerk en met een siersteekje langs het kraagje en langs de korte, apart ingezette mouwtjes.

Ook het hierbij afgebeelde jongenspakje, dat bedoeld is als eenigszins feestelijke kledij voor den kleinen man, zal beter voldoen aan onzen smaak dan de Parijsche jongenskleertjes, voor feestelijke gelegenheden mouwloos en versierd met geplisseerde strookjes en 'n zijden sjerp. Nietwaar, we willen toch, dat onze jongens er ook jongensachtig uitzien?

PAULA DEROSE.

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenrijdte à f 0.55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonscheets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenrijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gevonn glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.20.

Kinderjurk van zacht groene crêpe de chine, met smockwerk en siersteekjes gegarneerd.

Wit voile jurkje volgens kimonomodel, versierd met bont gekleurd borduursel.

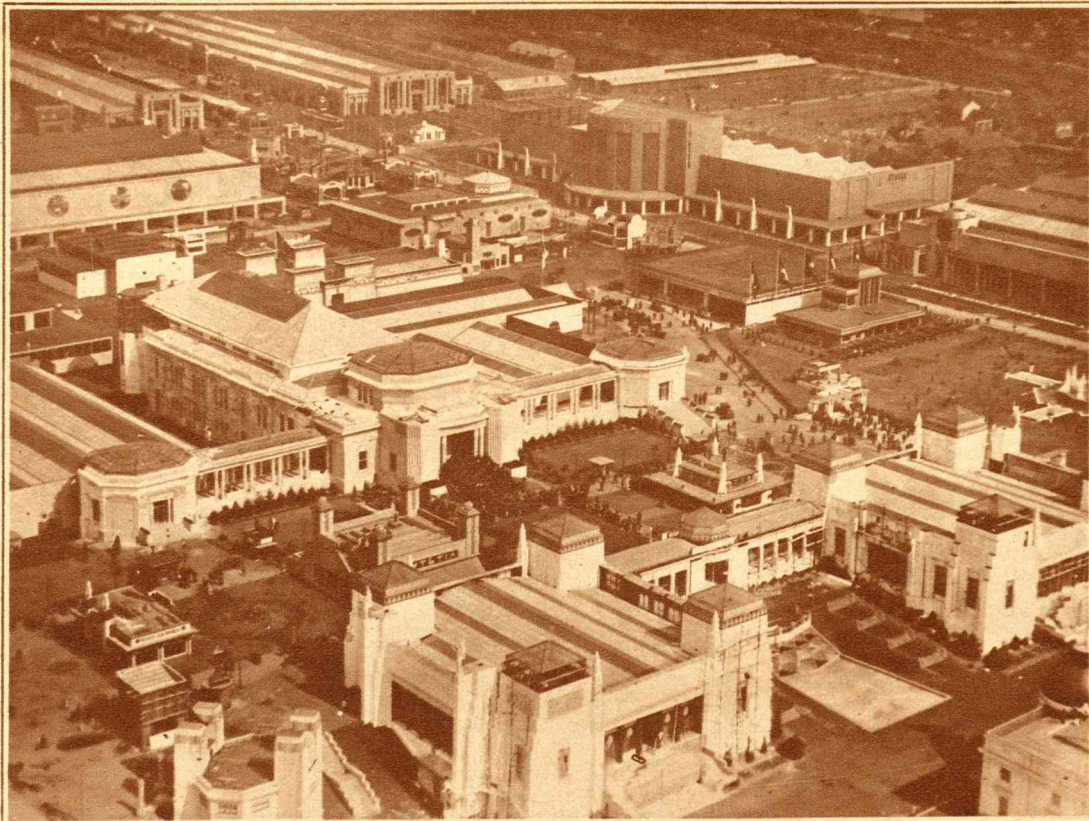
ZACHT ALS ZIJDE — WELRIEKEND
ALS DE LENTEBLOESEM — HELDER
WIT — WELDADIG VOOR UW HUID

LUX TOILET ZEEP

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ VLAARDINGEN.

PRIJS 25 CENTS PER TABLET

FOTO'S UIT HET BUITENLAND

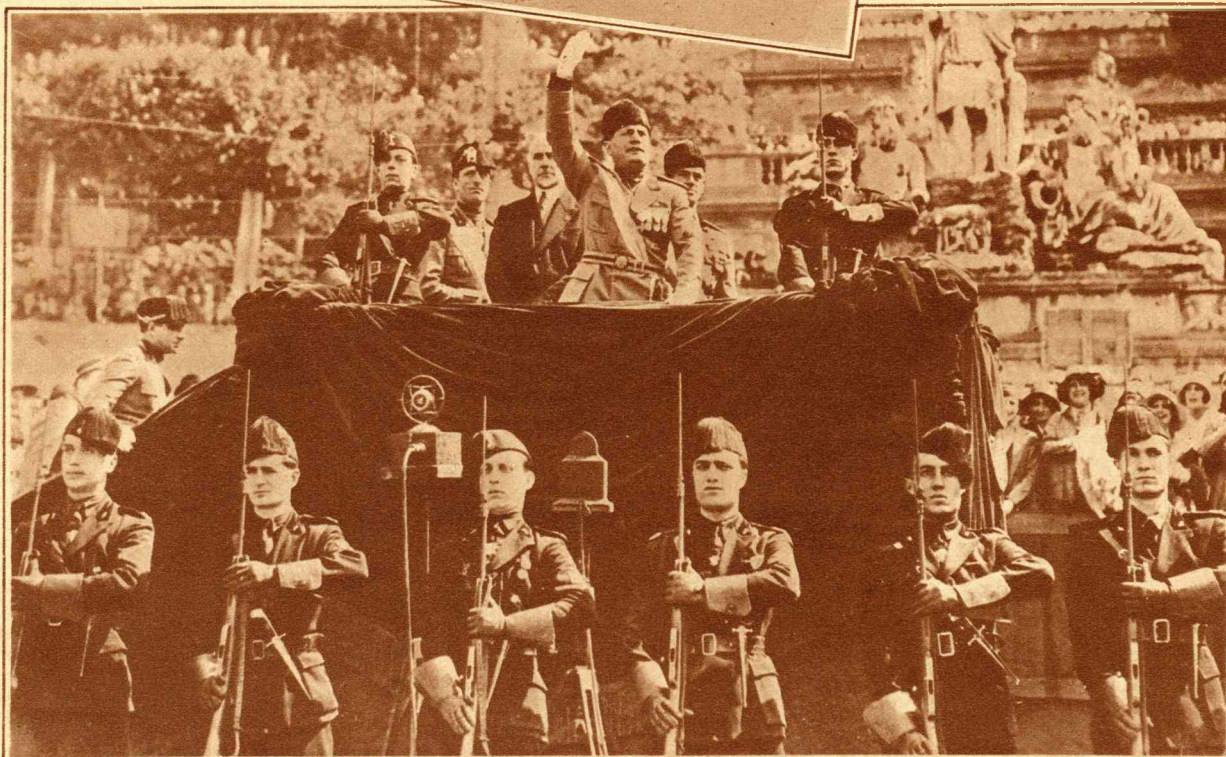

DE WERELDTENTOONSTELLING TE LUIK — Een overzichtsfoto van de Wereldtentoonstelling te Luik, welke Zaterdag j.l. werd geopend en uitsluitend is gewijd aan de moderne techniek, uit de lucht genomen.

De opening geschiedde door Koning Albert van België. De Koninklijke familie bij de rondwandeling over het tentoonstellingsterrein.

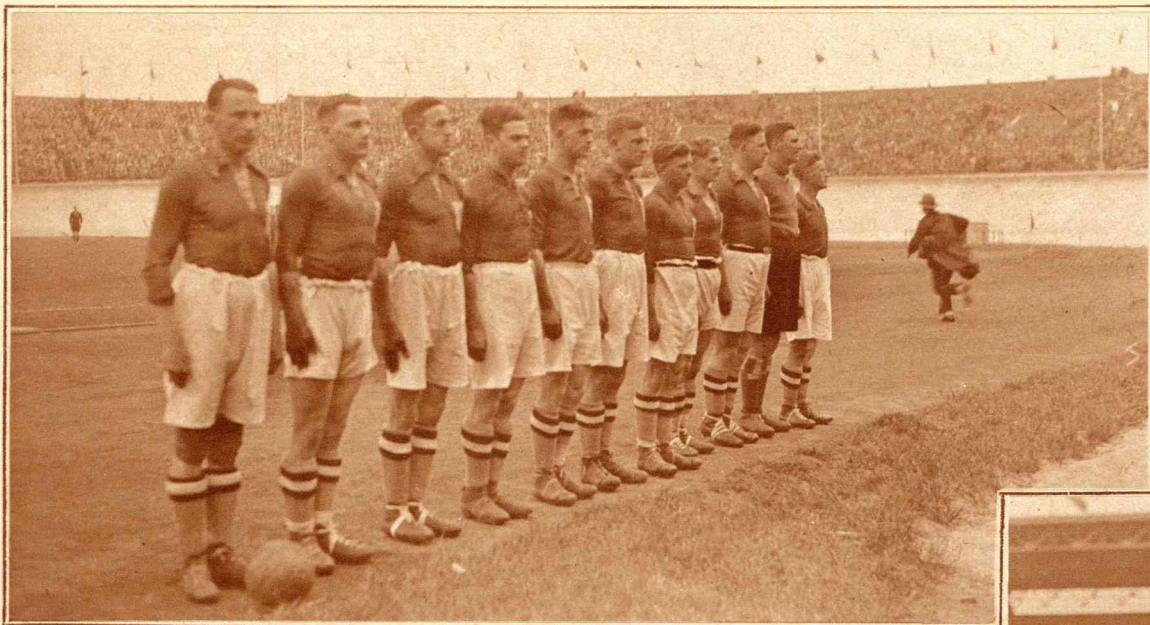

Mongoolsche vrouwen uit de stad Ulan-Batur demonstreeren voor hun eischen.

De afgevaardigde van het dorp Stojbitsch aan den Amur.

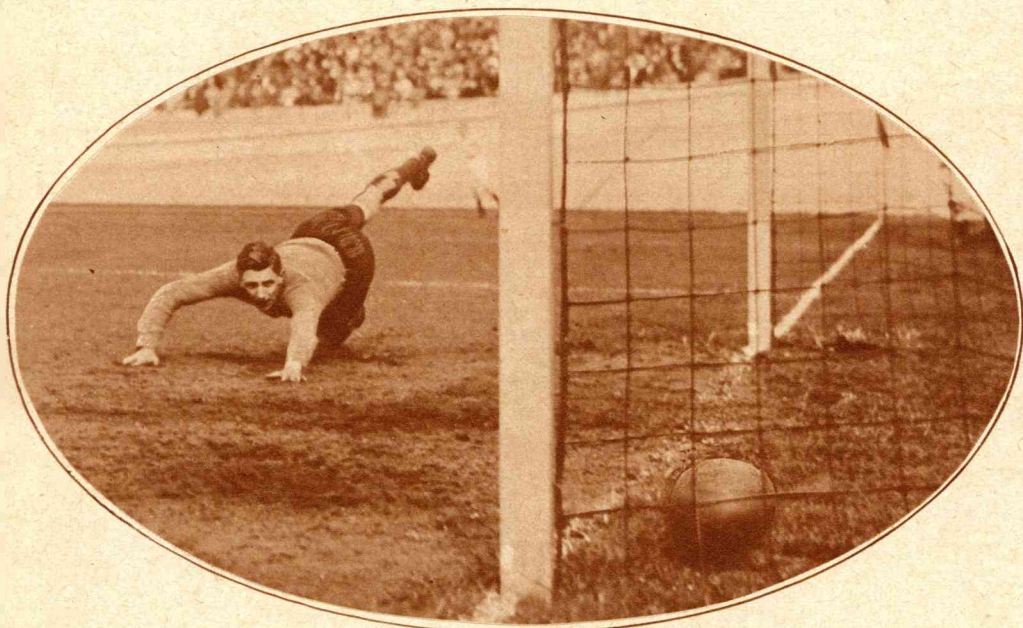
DE GROET VAN DEN DICTATOR.
Mussolini begroet, bij gelegenheid van den algemeenen fascistischen partijdag, zijn getrouwen.

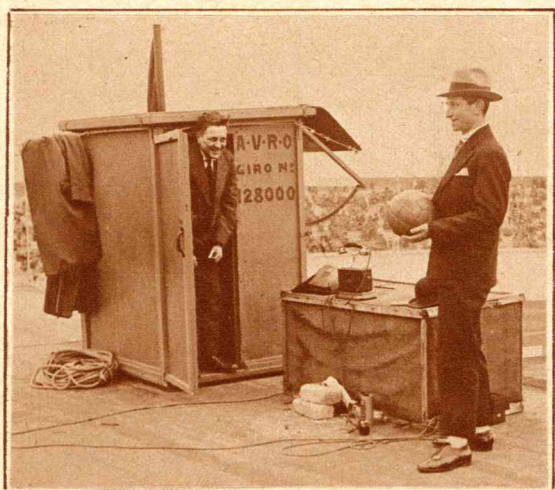
Het Nederlandsch elftal, dat Zondag tegen de Belgen gelijk speelde. Van l. n. r. Denis, Tap, v. d. Wildt, v. Kol, De Kreek, Kools, Breitner, v. d. Broek, Landaal, v. d. Meulen, v. d. Heijden. Hetzelfde elftal is gekozen voor den wedstrijd van 18 Mei in Antwerpen.

SPORT VAN ZONDAG

Nederland-België

België scoort. Onze keeper v. d. Meulen doet een vergeefsche poging om den door Bastin ingeschoten bal te bemachtigen.

Op het dak! De heeren Vogt en Hollander (met bal) bij hun huisje op het dak van de Marathon-tribune. Troost der bedrukten, die geen kaart voor den wedstrijd machtig konden worden.

Het tweede Hollandsche doelpunt. Tap heeft met 'n effectvol schot den Belgischen keeper gepasseerd.

In zekeren zin is het resultaat van den laatsten wedstrijd tegen de Belgen een teleurstelling voor ons. Als je pas tegen de kampioenen van Europa hebt gelijk gespeeld, dan ben je aan je reputatie verplicht om van de Roode Duivels te winnen, ook al hebben deze eenige weken geleden Frankrijk met verbluffende cijfers geklopt. Zoo zullen velen er over gedacht hebben, doch zij, die den wedstrijd in het Stadion zagen, zullen wel tot de ontdekking zijn gekomen, dat die berekening in het geheel niet opgaat. De Belgen zijn nog geen haar minder dan wij. Zelfs zal hij, die niet door chauvinisme wordt verblind, moeten toegeven, dat het spel van onze Zuidelijke buren wat snelheid en positiekiezen betreft nog een tikje beter is dan het onze. Hier dient direct op gevolgd, dat de Oranje ploeg in haar verrichtingen van Zondag j. l. absoluut

Een hoogst enkelen keer gebeurt het wel eens, dat Denis den toss niet wint. Zondag mocht Braine kiezen. In het midden de Oostenrijksche arbiter Retschury.

beneden den vorm uit den wedstrijd tegen Italië is gebleven, doch wie zegt ons tenslotte, dat de Belgen tegen Frankrijk ook niet beter hebben gespeeld dan dit tegen de Oranjemannen het geval was.

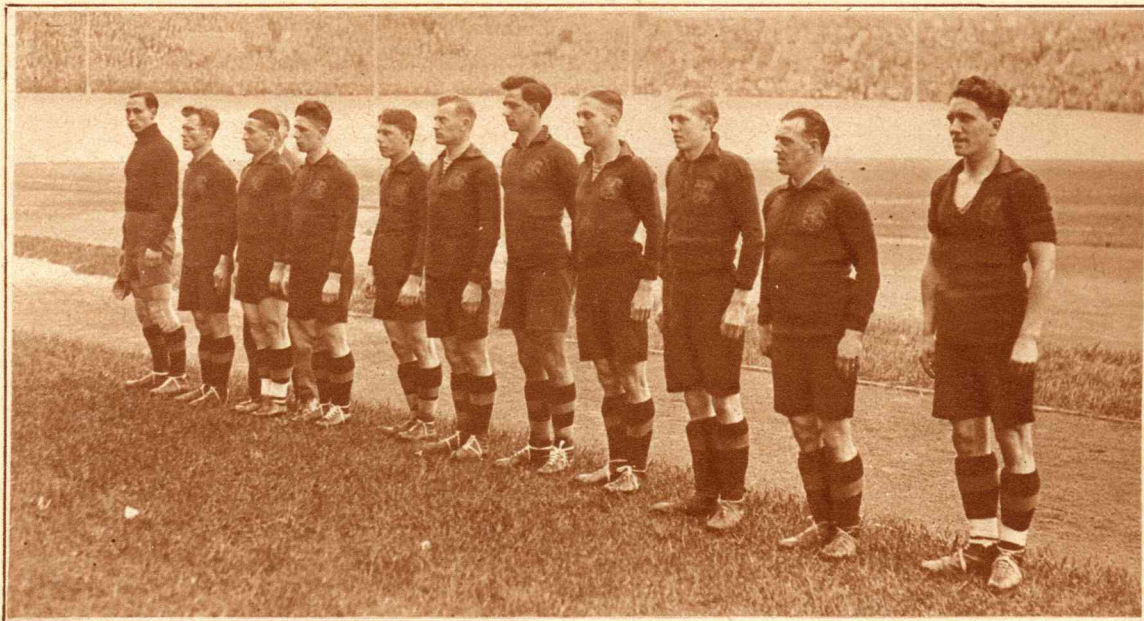
Over het algemeen hebben de dagbladen nogal gunstig over de match geschreven. Dit valt ons mee, omdat en het feit dat de Hollanders minder op dreef waren dan tegen Italië en het gelijke spel, al was het dan ook geen nederlaag, iemand allicht in 'n mineur-stemming kunnen brengen. Dit is echter nogal losgelopen.

De uitslag heeft de verhouding ook wel vrij goed weergegeven. Holland had den wedstrijd kunnen winnen, indien scheidsrechter Retschury even na het Hollandsche doelpunt uit den strafschop een tweede penalty wegens haken van v. d. Broek had toegekend. Indien die strafschop dan benut was geworden, waarop bij van Kol toch wel 90% kans is, zou het verloop hoogstwaarschijnlijk heel anders zijn geweest. Die penalty bleef echter achterwege, en dit ampele feit was niet alleen oorzaak, dat we een goal tekort kwamen,

De Belgische ploeg. Van l. n. r. Badjou, Hooydonckx, Adams, Nouwens, Versijp, Vandenbouwhede, Hellemans, Declercq, Voorhoof, Bastin, P. Braine.

Entourage! Een kranige Amsterdamsche bobby als saxophonist bij Holland—België.

de palen v. d. Meulen eenige keeren assistentie verleenden.

De aanvoerders hebben na afloop verteld, dat zij met het behaalde resultaat niet ontevreden waren. Dat is zoo het beste. Wij echter hebben toch met een ietwat onvoldaan gevoel het Stadion verlaten. We hadden er ons meer van voorgesteld.

Zondag over een week kunnen Roode Duivels en Oranjemannen in Antwerpen nu uitmaken wie de sterkste is. De Hollandsche ploeg is in haar geheel gekozen, iets, waarmede wij ons, met uit-

zondering van de midvoorplaats, heel goed kunnen vereenigen. De Kreek hebben wij nu driemaal in actie gezien, waarvan eens in een oefenwedstrijd. In alle drie die wedstrijden heeft hij absoluut gefaald. Zijn manier van spelen, opstellen b. v., is als midvoor absoluut onvoldoende. Momenteel is van Reenen, de Ajacied, absoluut beter. Slaagt De Kreek er in op 18 Mei zooveel schoten te lossen, als we van onzen midvoor in de laatste wedstrijden te kort zijn gekomen, dan kunnen we in feeststemming naar de Scheldestad trekken.

doch de Belgen vonden er blijkbaar aanleiding in om eens uit een ander vaatje te gaan tappen.

Vanaf dat moment hebben onze tegenstanders het beste deel van het spel gehad, ook al waren er nog wel korte perioden van Hollandsch overwicht. De Roode Duivels hebben verder de meeste en de beste kansen gekregen, doch hun schotvaardigheid was niet in overeenstemming met de handigheid, welke de aanvallers in het veld demonstreerden. Was dit wel het geval geweest, dan was het niet bij twee doelpunten gebleven. Overigens zat het den Belgen met schieten ook niet erg mee, gezien

Nog een spelmoment uit den wedstrijd Holland—België. Piere Braine onderbreekt een door v. d. Broek geleiden aanval.

Een pushbalwedstrijd te Amsterdam. R.K.A.V. en Zwaluwen experimenteren Zondag met dit „bruine monster" bij uitnemendheid.

De Vondelparkestaffette. Start van den Zaterdag gehouden jaarlijkschen wedstrijd.

Ossi
OSWALDA

"Enkel en alleen
Velouty de Dixor
geeft aan de huid
de zachtheid van
crème en het
fluweelachtig van
poeder."

Verkrijgbaar in alle goede parfumerie- en kapperszaken in de nuances Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre, in tuben van f 0.35, f 0.75, f 1.20, f 1.85.

GRATIS Om een gratis monster te ontvangen van elk der bovengenoemde kleuren is het voldoende naam en adres in te zenden, alsmede f 0.25 aan postzegels aan den Imp. voor Ned.: N. E. v. d. Laaken, Leidschekade 98 B, Amsterdam (C.), Tel. 36372

TIJDELIJK ADRES

van het

hoofdkantoor **BENDER**

SINGEL 432 tegenover Spui

Telefoon 30853-33853

In het najaar opening van ons nieuwe
pand, Spui 12 hoek N.Z. Voorburgwal
(Gebouw „Eensgezindheid“).

BENDER

Amsterdam - Rotterdam - Arnhem - Breda - Leiden

Adverteeren... is
bekend blijven!

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

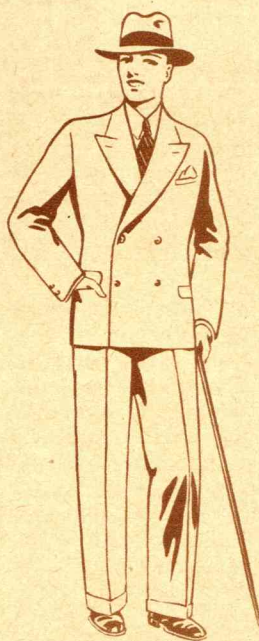
S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Kreymborg Coupe

Jubileum-aanbieding

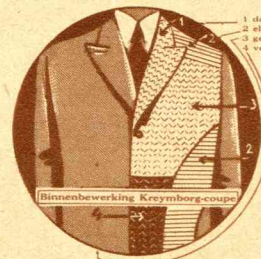
Heeft U al geproefd van onze buiten-
gewone reclame-aanbieding in Heeren- en
Jongenskleding, ter gelegenheid van de
viering van ons 25-jarig jubileum? Vergelijk
de prachtige modellen en fijne afwerking
dezer Kreymborg-costuums met onderstaande
zeer scherpe prijzen voor deze kwaliteiten.
Dat moet U de overtuiging geven van het
grote voordeel dezer jubileum-aanbieding.
Het is aan U om er nu ook van te profiteren.

Jongenspakjes
3,90 12,50
5,90 15,—
8,75 tot 36,—
100 verschillende dessins

**Jongheeren
Costuums**
14-18 jaar
7,90
9,75
11,50
16,75
22,75
29,—
tot 42,—
1 en 2-rij model
Chic en sterk.

Heeren-Costuums
11,90 19,90 29,75
13,90 22,75 33,75
16,90 26,— 39,—
1 en 2-rij modellen. De nieuwste dessins.

Heeren-Costuums
29,— 42,— 55,—
36,— 45,— 60,—
39,— 50,— tot 85,—
Engelse stoffen. Kreymborg-coupe.

Kreymborg

Jubileum-aanbieding

RUILEN?

Een bekende kwestie, die voor Amsterdammers geen toelichting behoeft.

